

HVORFOR ROPE? TAL!

Herren velsigne dere! La oss bare bli stående et øyeblikk, mens vi bøyer våre hoder. Er det et spesielt bønnebegjær? Hvis du vil, la det bli kjent idet du løfter dine hender til Gud og sier ved det: “Herre, Du kjenner mitt behov.”

² Himmelske Far, vi er virkelig et—et privilegert folk denne formiddagen, å være samlet i Guds hus, når vi vet at det er så mange som ville ha ønsket å være i Guds hus denne formiddagen og er på sykehus og på sykesenger. Og Du har gitt oss dette privilegiet å være her ute i dag. Og vi kom ikke, Herre, for å bli sett av hverandre, selv om vi elsker fellesskapet med hverandre; men vi kunne gjøre det i hjemmene våre. Men vi har kommet hit for å ha fellesskap med Han Som har ført oss sammen som elskede barn og brødre.

³ Vi takker Deg nå. Og den eneste måten vi kjenner til å ha korrekt fellesskap med Deg er rundt Ditt Ord. Ditt Ord er Sannheten. Vi samles her for åndelig styrke. Vi trenger det, Herre. Vi må ha styrke for å holde ut korsene som vi bærer. Og vi ber om at Du må sende den mektige Hellige Ånd i dag, og vil styrke oss alle. Innfri bønnebegjærene til Ditt folk idet de har samlet seg og løftet sine hender til Deg på at de trenger slike ting. Svar hver enkelt, Herre.

⁴ Vi takker Deg for å ha spart livet til vår søster Ungren i går kveld i ulykken på veien her oppe. Du var nådig mot dem, Herre, og vi takker Deg for det. Og nå ber vi, Himmelske Far om at Du må fortsette å være med oss og hjelpe oss idet vi vandrer videre, hver og en av oss. Gi oss Din styrkende kraft og troen til å vite at Ditt aldri-sviktede Nærvær vil være sammen med oss. I den stund når vi ikke kan hjelpe oss selv, vet vi at “Guds Engler har slått leir rundt de som frykter Ham, og De vil bære oss opp for at vi ikke skal støte vår fot mot noen stein.” Og vi ber nå om at Du må gi oss av Dine velsignelser for Ordet, og tal gjennom oss og i oss i Jesu Kristi Navn. Amen.

⁵ Jeg er takknemlig for at solskinnet på utsiden, solsystemets sol, skinner. Det var veldig ille denne morgenen. Og jeg synes i dette området spesielt, har vi så mye dystert, trøttsomt vær. Og å se solen skinne, komme ut, det er veldig godt.

⁶ I den lille familie-gjenforeningen i dag, møter jeg brødrene mine, og de er oppe i min søsters hus, og noen av slektningene våre rundt om i byen og rundt omkring. Det er en stor flokk med Branham-folk. Hvis alle hadde kommet sammen fra Kentucky her inne, antar jeg at vi måtte ha leid byen; det er så mange av dem. Men bare en liten hjemkomstfest. Vi pleide alle sammen å møtes i mammas hus, og hun var det gamle festepunktet som

holdt oss sammen på en måte. Men Gud tok festepunktet til Himmelen, og jeg håper at vi alle møtes der en dag.

⁷ Og nå talte jeg her om dagen, jeg sa: “Vet dere, jeg tror at jeg vil—vil kutte ned søndagsbudskapene mine til rundt tjue minutter, og—og eller tretti, og deretter be for de syke.” Og jeg tenkte på det denne formiddagen.

⁸ Og jeg tenkte i går kveld, da søster Downing ringte meg og sa at, ringte Billy og sa at hun og søster Ungren på vei opp, hadde sklidd tvers over veien og hadde krasjet. Og mens Billy fremdeles var ved vinduet, rundt, jeg vet ikke hvilket klokkeslett det var; kanskje denne morgenen en gang. Jeg hadde sovet en liten stund. Jeg kikket ned til broder Woods, lysene var slått av. Og jeg bare knelte ned for å be, og da jeg gjorde det, sa bare Noe til meg: “Det er helt i orden.” Så da sa jeg til Billy: “Fortell henne: ‘Alt,’ trodde jeg, ‘ville gå bra.’” Jeg er så glad for å se dem her denne formiddagen, og de sitter i Herrens hus tilbake her, etter å ha vært på veien.

⁹ Et folk som elsker en så mye at de kommer hundrevis av miles for å høre Evangeliet, derfor tenkte jeg, “Et tjue-minutters budskap, og så sen som jeg er, ville det ikke gagne dem.” Så jeg tenkte jeg bare ville . . . så langt.

¹⁰ Så da, å høre broder Ungren, sønnen hennes, denne formiddagen synge, “Hvor stor Du er.” Han har . . . Han betyr mer for ham denne formiddagen enn det gjorde i går ettermiddag, fordi Himmelens mektige Gud sparte hans dyrebare, elskede mor og søster.

¹¹ Nå i dag forventer vi en herlig stund i Herren. Og jeg hadde to eller tre ulike tekster her som jeg kikket på, og jeg kunne ikke helt finne ut hvem av dem jeg skulle tale over denne formiddagen. Den ene var: “Kast dine bekymringer på Ham, for Han har omsorg for deg. Nå, hvis Han bryr Seg, hvorfor gjør ikke du?”

¹² Og så en til, Billy Paul eller ikke Billy Paul. . . Min andre sønn, Josef, ga meg denne teksten for lenge siden. Han satt i rommet en dag og han sa, kikket opp på bildet, og Billy. . . Eller, Josef er veldig glad i båter, slik som smågutter er; båter og hester, vet dere. Og han sa til meg: “Pappa, har Jesus en båt?”

Og jeg sa: “Jeg vet ikke.”

¹³ Så da etter at han reiste seg og gikk ut, kom jeg til å tenke, “Har Han en båt?” Og jeg tok en tekst fra det og bare skrev det ned her i boken min: “Har Jesus en båt?” Og jeg kom til å tenke på det. Da Han var her på jorden, måtte Han låne et morsliv å bli født i, en grav å bli begravd i, en båt å forkynne fra, men Han er Losen på Sions gamle skip. Ja visst er Han det. Men, og de tekstene som jeg tenkte på, tenkte kanskje jeg kunne ta dem senere, før vi reiser tilbake.

14 Dere vet, jeg liker å tale fra tabernaklet her, fordi det er vår egen menighet. Vi føler oss frie til å si hva enn Den Hellige Ånd sier. På andre steder, selv om mannen ønsker å få deg til å føle deg velkommen, føler du deg liksom litt begrenset fordi at—at du er i noen andre sin menighet, og du ønsker å være en gentleman nok til å respektere deres—deres tanker og deres doktrine.

15 Hadde en fantastisk stund denne uken ute på broder Burchhams sted der. Og jeg gikk inn på fabrikkene der de lagde osten. Jeg ser at han og hans kone og sønn og dem er til stede denne formiddagen. Og alltid tenkt at en oste-fabrikk ville være noe i likheten med andre steder jeg har vært på, åh, liksom litt sjuskete og skittent. Du, jeg kan si én ting, du kan være helt sikker på at det stedet ikke er skittent. Det var det reneste stedet jeg noen gang har gått inn på, og spesielt på en fabrikk. Og jeg var ikke klar over; jeg tenkte, åh, kanskje de lager et hundre pund ost per dag. Og de lager seks tonn hver dag, og tre av fabrikkene er i drift. Jeg tenkte, "Åh, du, hvem spiser all den osten?"

16 Men Herren har velsignet denne mannen. Jeg hadde privilegiet av å være i hjemmet hans, et veldig nydelig hjem, en fin innviet kone. Og det er ingen grunn til at de ikke skulle leve for Kristus hver dag slik de gjør. Møtte sønnene hans, og de er veldig fine barn. Vi er så takknemlige for dette fellesskapet som vi har med hverandre.

17 Fant ut at deres tidligere pastor var en—en mann som jeg kjenner, broder Gurley, en veldig fin mann fra United Pentecostal faith som jeg møtte for mange år siden i Jonesboro, Arkansas. Og visste ikke at de var . . . det var pastoren hans, da.

18 Nå, husk møtene denne kvelden. Og så om Herren vil, neste søndag håper vi å tale igjen. Og så tror jeg at jeg neste søndag der igjen må dra til Chicago. Da vil jeg være borte en stund, jeg må ta med familien hjem igjen, tilbake eller tilbake til Arizona slik at de, barna, kan bli registrert på skolen igjen. Og da slutter vi med å plage pastoren og ta møtene hans.

19 Så, så vi er veldig takknemlige til broder Neville for hans gjestfrihet, vet dere ved å—ved å invitere meg. Og han er så, ingen . . . Jeg liker, broder, en mann som det, der det ikke er noe svik, det er ingen selvishet, det er bare ekte kristendom. Jeg liker det.

20 Nå skal vi lese litt av Skriften og så komme med kommentarene. Og jeg vet ikke akkurat når vi vil komme ut med disse lange Budskapene, men jeg tror . . . Jeg snakket her om dagen om å tale så lenge, og noen sa: "Vel, nå, hvis du—hvis du bare talte i noen få minutter; og du taler liksom litt i mysterier, uansett," sa, "ville vi—vi aldri klare å forstå det." Sa: "Bare fortsett å snakke, og etter en stund kommer det ut," sa han. Så kanskje Herren ønsker at vi skal gjøre det på den måten.

La oss bare bøye oss igjen.

²¹ Herre, Ditt Ord ligger åpent på talerstolen, og er klar over at en dag vil Det bli lukket for Sin siste gang, da vil Ordet være kjød. Og derfor er vi—er vi takknemlige for denne stunden denne formiddagen. Og åpne for oss ved Din Hellige Ånd innholdet i dette Ordet som vi skal lese. Må Den Hellige Ånd lære oss i dag de tingene vi burde vite om. Og må vi så, til gjengjeld, lytte nøye til ethvert Ord, overveie Det dypt. Og må så de som lytter ved hjelp av lydbånd, må de lytte nøye. Og må vi være i stand til å gripe det Den Hellige Ånd prøver å åpenbare for oss. For vi skjønner at, hvis Han skulle salve oss er ikke salvelsen forgjeves. Den er for en hensikt, slik at det kan virke til det gode for Herren. Og må våre hjerter og forståelse være åpne, Herre.

²² Må vi ha frihet til å tale og frihet til å høre, og få adgang til troen, til å tro det vi har hørt som det kommer fra Guds Ord; slik at det kan bli til Evig Liv for oss på den store Dag som skal komme. Velsign oss i dag. Fordøm oss når vi gjør feil. La oss bli klar over manglene vi har. Og velsign oss på den veien som er rett, slik at vi kan vite hvilken vei vi skal ta, og hvordan oppføre oss i denne nåværende verden; slik at vi kan bringe ære i våre liv her, til Jesus Kristus som døde for å gi oss et Liv i det store som ligger foran. Vi ber om dette i Jesu Navn. Amen.

²³ Nå ønsker jeg kun å lese fra to steder i Skriften denne formiddagen. Og det ene er bare over i 2. Mosebok. Faktisk er begge to fra 2. Mosebok. Det ene, det 13. kapitlet, og 21. og 22. verset. Og det neste er det 14. kapitlet, det 10., 11. og 12. versene. Nå vil jeg lese fra 2. Mosebok 13:21.

Om dagen gikk HERREN foran dem i en skystøtte for å lede dem på veien, og om natten . . . en ildstøtte, for å gi dem lys, så de kunne gå både dag og natt.

Verken skystøtten om dagen eller ildstøtten om natten ble borte fra folket.

²⁴ Nå i 2. Mosebok 14, og det 10. verset.

Da Farao nærmet seg, løftet Israels barn blikket, og se, egypterne satte etter dem; da ble de svært redde, og Israels barn ropte til HERREN.

Og så sa . . . Moses: Er det fordi . . . (unnskyld meg)

Da sa de til Moses: Er det fordi det ikke fantes graver i Egypt at du har tatt oss med for å dø i ørkenen? Hvorfor har du gjort dette mot oss, og ført oss ut av Egypt?

Er ikke dette det vi talte til deg i Egypt, da vi sa: La oss være i fred, så vi kan trelle for egypterne? For det hadde vært bedre for oss å trelle for egypterne enn å dø i ørkenen.

²⁵ Jeg vil lese et par vers til.

Moses sa til folket: Frykt ikke . . .

Nå, lytt nøye her.

. . . Moses sa til folket: *Frykt ikke! Dere skal bare stille dere opp og se HERRENS frelse, som han skal fullbyrde. . . dere i dag. For slik dere ser egypterne i dag, skal dere aldri i evighet se dem igjen.*

HERREN skal stride for dere, og dere skal være stille.

. . . *HERREN sa til Moses: Hvorfor roper du til meg? Si til Israels barn at de skal dra videre.*

Men du skal løfte staven din, rekke hånden ut over havet, og kløve det. Israels barn skal gå midt gjennom havet på tørr grunn.

Jeg, se, Jeg skal forherde egypternes hjerte, slik at de skal følge etter dem. Så skal Jeg bli herliggjort gjennom Farao og gjennom hele hæren hans, og vognene og krigerne på vognene hans.

Da skal egypterne kjenne at Jeg er HERREN, når Jeg er blitt herliggjort gjennom Farao, vognene og krigerne på vognene hans.

Guds engel som gikk foran Israels fylking, flyttet seg og gikk bak dem. Og skystøtten forlot. . . foran dem og stilte seg bak dem.

Så kom den mellom egypternes fylking og Israels fylking. . . var den sky og mørke, og på den andre siden gav den lys om natten, så den ene fylkingen ikke kom nær den andre hele natten.

Så rakte Moses hånden ut over havet. HERREN drev havet tilbake ved en kraftig østavind som blåste hele natten. Havet ble til tørt land, og vannet ble kløvd.

Så gikk Israels barn gjennom havet på tørr grunn, og vannet stod som en mur for dem på høyre og venstre side.

Egypterne forfulgte dem, og alle Faraos hester, vogner, og krigerne på vognene hans kom etter dem ut mot midten av havet.

Da skjedde det: Under morgenvakten så HERREN ned på egypternes fylking fra ildstøtten og sky. . . , og han sendte forvirring blant egypternes fylking.

Han slo hjulene av vognene, så det ble tungt å kjøre videre. Egypterne sa: La oss flykte fra Israels åsyn, for HERREN strider for dem og mot egypterne.

²⁶ Herrens Ord er så mektig, så godt, det er ganske enkelt umulig å stoppe å lese Det. Det blir rett og slett Liv, mens vi leser Det. Jeg tror i denne teksten denne formiddagen, selv om det blir tatt opp på lydbånd, vil jeg si dette i begynnelsen, det finner, jeg finner meg selv. Og grunnen til at jeg. . . I går mens jeg studerte, og jeg kom til dette emnet, og da tenkte jeg, "Jeg kommer bare

om Herren vil, til å tale over det, fordi det er det som driver meg.” Og jeg håper at det er det som driver oss alle, slik at vi kan se, og få oss til å se opp; og til å studere litt, og sammenligne den tiden som var da, det . . . med den tiden som er nå.

²⁷ Jeg ønsker å ta tre ord for en tekst, og det er: *Hvorfor rope? Tal!* Gud sa til Moses, her i det 15. verset: “Hvorfor roper du til Meg? Tal til folket at de skal dra videre.” Og: *Hvorfor rope? Tal!*

²⁸ Nå, vi har litt av et emne, og jeg vil prøve å skynde meg gjennom så raskt som mulig etter som Den Hellige Ånd leder. Og jeg ønsker å tenke på . . . på denne teksten om Moses som roper ut til Gud i nødens stund; og Gud irttesatte Moses tilbake, akkurat da vanskelighetene tårnet seg—seg opp. Og det er bare naturlig, virker det som for en person å rope ut. Og så for en—en irttesettelse det er for Gud å gjøre helomvending og irttesette ham for å si det, for å rope ut til Ham. Det kan se veldig strengt ut.

²⁹ Mange ganger når vi ser på Skriftstedene ut ifra vår egen synsvinkel, ser det veldig strengt ut. Men hvis vi studerer Det en liten stund, finner vi ut at den all-vitende Gud vet nøyaktig hva Han gjør. Og Han vet hvordan gjøre disse tingene og hvordan ta hånd om mennesket. Han vet hva som er i mennesket. Han, han kjenner det. Vi gjør ikke det. Vi forstår bare fra den intellektuelle siden. Han vet hva som virkelig er i mennesket.

³⁰ Moses ble født i denne verden, og en begavet gutt. Han ble født for å være en profet, en utfrier. Han ble født med utrustningen født i seg, slik som enhver mann som kommer inn i verden er født med denne utrustningen, ettersom jeg bestemt tror på—på Guds forutvitenhet, forutbestemmelsen.

³¹ “Ikke at Gud vil at noen skal gå fortapt, men at alle skal komme til omvendelse.” Men, siden Han er Gud, måtte Han vite og “kjenner enden fra begynnelsen.” Skjønner? Hvis Han ikke gjør det, så er Han ikke ubegrenset; og hvis Han ikke er ubegrenset er Han ikke Gud. Så Han ville ikke, selvfølgelig at noen skulle gå fortapt, men Han—Han visste hvem som ville gå fortapt og hvem som ikke ville gå fortapt. Det er grunnen, selve hensikten med at Jesus kom til jorden, å frelse de som Gud, gjennom Sin forutvitenhet, så at ønsket å bli frelst, ser dere, fordi hele verden var fordømt. Og jeg forstår ikke hvordan vi kunne undervise det på noen annen måte enn Guds forutvitenhet, og Bibelen sier klart at Han “kjenner enden fra begynnelsen” og kan vite det.

³² Derfor, når en—en person prøver å være noe de ikke er, lager de bare en etterligning, og før eller senere vil det avsløre deg. Dine synder avslører deg. Du kan ikke skjule dem. Det er bare ett dekke for synd, det er Jesu Kristi Blod, og Det kan ikke anvendes uten at Gud har kalt deg fra verdens grunnleggelse. Det var derfor Blodet ble utgytt; ikke for å bli trampet på og gjort narr

av, og—og spottet, og—og talt ondt om og—og så videre. Det var for en klar hensikt. Det er riktig. Ikke for å bli lekt med ikke for å bli etterlignet ved å si at syndene er skjult når de ikke er det. Og intet menneske kan få sine synder skjult uten at navnet hans ble satt i Livets Bok hos Lammet før verdens grunnleggelse. Jesus sa Selv: “Ingen kan komme til Meg uten at Min Far drar ham. Og alle som Faderen har,” i fortid, “gitt til Meg, vil komme til Meg.” Det er riktig. Så du kan ikke få Ordene til å lyve. De er der for Sannhet og for en irettesettelse.

³³ Og Moses var født med en tros-gave; stor tro hadde Moses. Vi ser den etter en stund, komme ut i ham. Og han ble født i en flott familie, siden vi vet hvordan hans far og hans mor kom fra en familie av Levi. Hvilket, historien her, før dette i 2. Mosebok, så vakkert skildrer livet til denne store karakteren. Og han var en av de—de største karakterene i Bibelen, for han var et eksakt bilde på Herren Jesus.

³⁴ Han ble født i en veldig uvanlig fødsel, slik som Herren Jesus. Han ble født i en tid med forfølgelse, slik som Herren Jesus. Han ble født for å være en befrier, slik som Herren Jesus. Han ble skjult av foreldrene sine bort fra fienden, slik som Herren Jesus. Og han kom til sin tid for tjeneste, slik som Herren Jesus. Han var en leder, slik som Herren Jesus. Han var en profet, slik som Herren Jesus. Og han var en lov-giver, slik som Herren Jesus.

³⁵ Og vi finner ut at han døde på Klippen, og han må ha stått opp igjen og alt, fordi åtte hundre år senere stod han på Forklarelsens Berg og snakket med Herren Jesus. Skjønner? Engler bar han bort. Ingen vet hvor han er begravd. Selv ikke djevelen visste det. Oppriktig talt tror jeg ikke han noen gang ble begravd. Jeg—jeg tror at Gud bar ham bort, og—og han døde på Klippen som han hadde fulgt alle sitt livs dager.

³⁶ Og han var et fullkomment bilde på Kristus. Han var en konge over folket. Han var en lov-giver. Han var en—han var en—en forsørger for folket. Han var alt i—i et forbilde på hva Kristus er.

³⁷ Nå, vel, ser at han var født med disse store gavene og egenskapene i seg, derfor trengte det bare Noe til å glimte over det, for å bringe den tingen til Liv.

³⁸ Ser dere, Guds frø er faktisk plassert i oss fra verdens grunnleggelse. Og når Lyset først treffer frøet, bringer Det den til Liv, men Lyset må først komme på frøet.

³⁹ Slik som jeg har undervist mange ganger om den lille kvinnen ved brønnen, hun i sin tilstand. Selv om hun var en—en person med dårlig rykte, selv om hennes—hennes liv var forfalt, og hun var i den tilstanden fordi at tradisjonene aldri hadde rørt ved henne, men likevel, da Lyset først traff henne, gjenkjente hun Det straks, fordi det var noe der som kunne respondere på Det.

“Når dypet kaller på Dypet,” må det være et Dyp et sted til å respondere på det kallet.

⁴⁰ Og Moses her ble født som denne profeten, men han ble oppdratt i en intellektuell skole og Faraos palass. Farao Seti som han var oppdratt under, var en mann som fremdeles hadde ære og trodde at Josef var Herrens profet. Men så kom Ramses etter Seti, og Ramses brydde seg ikke om Josef. Og så, derfor, det var da problemene startet, nå, da det stod fram en Farao som ikke kjente Josef.

⁴¹ Men disse flotte egenskapene, la oss snakke om dem bare en liten stund, og, før vi kommer til hoveddelen av teksten. Jeg har en uvanlig måte å legge fram en tekst på, deretter bygge på den, og Herren hjelpe oss denne formiddagen idet vi bygger på den.

⁴² Moses ble født med denne store tros-gaven. Deretter ble han salvet og utsendt ved den brennende busk for å utfri Guds folk. Nå, ser hvilke store egenskaper denne mannen hadde! Han ble født for en bestemt ting. Gud hadde en hensikt med det.

⁴³ Gud har en hensikt med at du er her. Skjønner? Hvis du bare kan bli, komme til den plassen, hvor mye vanskeligheter du sparer Gud for og deg selv også.

⁴⁴ Moses ble født, og deretter ble han senere ført til det—det stedet hvor han ble salvet. Og, legg merke til at sæden lå der med en intellektuell forståelse, med all troen som han var født med for å utfri dette folket, og likevel kom den ikke til Liv før Lyset fra den brennende busken glimtet over den; inntil han hadde sett, ikke noe han hadde lest om, men noe han hadde sett med sine øyne; Noe som talte til ham, og han talte tilbake til Den. Åh, hvor det brakte tingene til Liv.

⁴⁵ Jeg tror en hvilken som helst mann med en . . . eller kvinne, gutt eller jente. Og jeg tror i en intellektuell forståelse om hva de tror Ordet er, og så videre, aldri kan få et fullt grunnleggende standpunkt før de har møtt det Lyset som bringer Ordet til en virkelighet.

⁴⁶ Jeg tror ikke at noen menighet i sin praksis, uansett hvor intellektuell og fundamental den kan være, den menigheten kan ikke ha fremgang før det Overnaturlige er gjort kjent iblant folket, og de ser det. Noen som de kan snakke til som vil snakke tilbake til dem som stadfester dette skrevne Ordet.

⁴⁷ Nå, husk, da Moses møtte denne brennende busken ble det Ordet stadfestet nøyaktig. Det var Ordet. Moses trengte ikke å bekymre seg, “Hva dreier denne Røsten seg om? Hva er dette Vesenet her?” fordi Gud hadde allerede skrevet i Skriften i 1. Mosebok at, “Ditt folk skal oppholde seg i dette fremmede landet, men de skal bli ført tilbake etter fire hundre år, vil komme tilbake til dette landet igjen, for Amorittene har ennå ikke fylt sitt ondskaps mål.” Nå, hundrevis og hundrevis av år før det hadde Gud sagt at: “Israel ville oppholde seg og bli behandlet

dårlig i et fremmed land og ville bo der i fire hundre år. Men Gud, med en mektig hånd ville føre dem ut.” Så, ser dere, med denne brennende busken . . .

⁴⁸ Moses visste dette intellektuelt. Og sæden som var født i ham, lå i hjertet hans. Og han prøvde, gjennom sin intellektuelle erfaring med Ordet, å prøve å—å—å føre dem ut, for å utfri dem, fordi han visste at han var født for den hensikten. Han visste at, tiden. Alle Skriftene sa at de allerede hadde vært der i fire hundre år.

⁴⁹ Akkurat som vi vet nå som en mann spurte meg om for en liten stund siden om Kommet og Bortrykkelsen. Vi vet. Vi har levd tiden ut, til tiden for Bortrykkelsen er for hånden, og vi ser etter en bortrykkende tro som kan trekke Menigheten sammen og gi den en overnaturlig styrke som kan forvandle disse kroppene vi lever i. Når vi ser en Gud som kan reise opp de døde fra gulvet eller opp fra gårdsplassen, og bringe ham tilbake til liv igjen og stille ham fremfor oss, når vi ser en Gud som kan ta en kreft som har fortært en mann til en skygge og reise ham opp til en sterk, sunn mann, det burde gi bortrykkende tro til folket. Slik at, når det Lyset glimter fra himmelen, og trompeten lyder, vil Kristi Legeme raskt bli samlet sammen og forvandlet på et øyeblikk og ført inn i Himlene. Ja, noe som det er nødt til å skje. Og våre teologi-skoler kan aldri fremstille det, selv om de intellektuelt sett er helt i orden. Men du må møte det Lyset! Du er nødt til å finne dette Noe.

⁵⁰ Og her baserer Moses sitt store kall på Ordet, og det var stort, inntil en dag han møtte dette Lyset, og selve Ordet Selv talte tilbake til ham. Da fikk han sin salvelse. Det salvet det han hadde i seg, det på innsiden intellektet som trodde det, troen som var basert på hans tro på Gud som skilte ham fra sin mor. Og nå når han treffes av dette Lysets Nærvær, salvet Det det som han trodde. Skjønner? Hvilken salvelse! Og han ble utsendt.

⁵¹ Nå, vi vet intellektuelt hadde han hørt moren sin. Han visste hva som skulle skje, og han visste at han levde i den tiden. Men her fant han ut at han var en fiasko, så han kunne ha . . . troen hans kan ha gått litt tilbake. Men så da han kom til busken, sa Gud: “Jeg har hørt Mitt folks rop, og Jeg husker Mitt løfte til deres fedre, Abraham, Isak og Jakob, og Jeg har kommet ned.” “Jeg,” der, det—det personlige pronomenet, “Jeg har kommet ned for å utfri dem.”

⁵² Og nå, og må jeg bare få legge til dette hvis det . . . Gud tilgi meg hvis det høres vanhellig ut. “Jeg arbeider ikke på jorden, utenom ved mennesket. Jeg—jeg—jeg er Vintreet; dere er grenene. Og Jeg viser Meg kun når Jeg kan finne en mann. Og Jeg har utvalgt deg, og Jeg sender deg ned for å føre dem ut.” Skjønner? Nå, legg merke til, “Jeg vil være med din munn, og Jeg . . . ta du denne staven.”

53 Og Moses sa: “Kan jeg se et bevis på at Du vil sende meg, og at Du har salvet meg, og at Du vil gjøre disse tingene?”

Sa: “Hva har du i hånden din?”

Han sa: “En stav.”

Han sa: “Kast den ned.” Den ble forvandlet til en slange. Han flyktet.

54 Han sa: “Ta den opp.” Den ble forvandlet tilbake til en stav. Sa: “Legg hendene dine på brystet ditt.” Tok den ut, og den var spedalsk. La den tilbake, og den var helbredet.

55 Sa: “Han så Guds herlighet.” Det var ikke noe mer tvil, for Moses. La du merke til at han aldri flyktet ut i villmarken igjen? Han visste at han var salvet. Han visste der, alle disse tingene som hadde vært i hans hjerte, disse kjempefine egenskapene, og han . . . de var salvet nå. Han, han er klar. Han er klar for å dra. Så ned mot Egypt går han.

56 Gud hadde sagt: “Jeg vil være med deg,” så det—det avgjør saken. Hvis, “Jeg vil være med deg,” det var alt Moses trengte å vite, for dette store kallet i hans hjerte. Og nå sa Gud: “Jeg vil være med deg.”

57 Nå, Gud hadde også stadfestet hans, Moses' påstander. Moses' påstand: “Jeg møtte Herren. Og Han sa at jeg skulle si dere: ‘JEG ER’ sendte meg.” Skjønner?

58 Nå sier de: “Her er en mann, en jøde til, sannsynligvis noen av disse fanatikerne som har kommet hele tiden med alle slags planer for å få oss ut av slaveri.” Og du vet hvordan folk er når de er slaver eller i trelldom for noe, det er alltid et eller annet smart påfunn som kommer, vet dere, for å gjøre det.

59 Så, Moses, Gud lovet Moses: “Jeg vil være med deg. Jeg vil være i deg. Mine Ord vil være dine Ord. Tal Mine Ord og si bare det Jeg sier.”

60 Og nå da Moses dro ned og ga dem dette kallet, og stod foran Faraos og sa til ham: “Hebreernes Herre og Gud sa: ‘Før barna ut.’” Og han ville ikke la dem gå. Så han—han utførte et tegn foran de eldste og foran Faraos, og tegnene som Gud gjorde. Han sa: “Nå i morgen rundt denne tiden vil solen gå ned. Det vil bli mørke over hele Egypt,” og det skjedde helt nøyaktig. Og så sa han: “Det—det kommer fluer over—over landet,” og han rakte ut kjeppen sin og ba om fluer, og fluer kom. Og han profeterte, og alt som han profeterte skjedde helt nøyaktig på den måten. Det var Gud. Skjønner?

61 Gud hadde kalt ham fra fødselen av, lagt egenskaper i ham av stor tro, og kom så ned med Sitt Nærvær og salvet dette store noe i ham, og sendte ham ned med Sitt Ord, og han ble grundig stadfestet for sine påstander. Uansett hvor mange bedragere som hadde stått fram, hvor mange av disse andre tingene som hadde skjedd, talte Gud ved . . . Moses var identifisert. Moses, det Moses

sa, æret Gud. Jeg vil at dere aldri skal glemme det Ordet. Det Moses sa, æret Gud, fordi Guds Ord var i Moses. “Jeg vil være med din munn; den vil tale de rette tingene.” Nå, det Gud sier—det Gud sier, det taler Han gjennom Moses, og det bekreftet og stadfestet påstandene hans.

⁶² Han hadde også blitt fortalt av sin mor om sin mystiske fødsel, og hvordan tiden var for hånden da det skulle komme en utfrielse. Amram og—og Jokebed, Levis sønner og døtre, begynte å be til Gud om å sende en befrier. Og det tok . . . når du ser tiden for løftet nærme seg, får det folk til å be og hungre. Og uten tvil hadde Jokebed fortalt ham mange ganger, moren hans; siden hun var huslæreren hans også, slik vi kjenner historien. Og hadde fortalt ham hvordan hun hadde bedt. “Og, Moses, da du ble født, sønn, var du et særegent barn. Du var annerledes. Det var noe som skjedde ved fødselen din.”

⁶³ Jeg dramatiserte det for barna for ikke lenge siden og sa: “Mens Amram var i rommet og ba, så han en Engel trekke sverdet Sitt og rette det mot nord, og sa: ‘Du vil få et barn, og han skal føre barna nord til det lovede land.’” Dramatiserte det for småbarna slik at de kunne forstå det; for intellektet deres har ikke kommet opp til det punktet som dere voksne, som kan gripe tingene etter som Den Hellige Ånd åpenbarer det for dere.

⁶⁴ Nå, selv om moren hans hadde fortalt ham disse tingene og han visste dette, så trengte han likevel en annen berøring. Undervisningen var fin, men han trengte en personlig kontakt.

⁶⁵ Det er det verden trenger i dag. Det er det menigheten trenger i dag. Det er det alle trenger som er sønner og døtre av Gud. For å bli det, trenger du en personlig kontakt, ser du, Noe. Uansett om du vet at Ordet er sant, du vet at Det er riktig; men så når det kommer i kontakt, og du da ser tingen bli gjort, da vet du at du er på rett vei. Skjønner? Og, følg med, det vil alltid være etter Skriften. Det vil stå rett med Skriften, fordi dette gjorde det.

⁶⁶ Amrams bønn var helt nøyaktig på linje med Skriften. Bønnene deres var på linje med det lovede Ordet. Gud lovet å gjøre det på den tiden. De ba om det, og her ble et særegent barn født. Og de . . .

⁶⁷ Følg med! Åh, hvor jeg elsker dette! Ser dere i den stund da Faraos sendte alle barna i døden, ser dere, sendte dem til—til sverdet, vaktens sverd; de, de stakk disse små barna til døde, ga dem som mat til krokodillene, de små kroppene, inntil krokodillene kanskje ble fete av kroppene til hebraiske barn. Men Bibelen sier at, “Foreldrene fryktet ikke Faraos befaling om å drepe barna.” De gjorde ikke det. De var ikke redde, fordi de hadde sett noe i denne babyen, til å begynne med. De så det, at dette var bønnesvar.

68 Og nå hadde Moses alt dette som en bakgrunn, så Moses visste at han var sendt for nettopp den hensikten å utfri Israels barn.

69 Ser dere, all bakgrunnen bare hoper seg opp. Når du får noe og kan hente Bibelen og si: “*Dette* kommer til å skje,” og så skjer det; “og *dette* kommer til å skje på den tiden,” så skjer det; “og *dette* kommer til å skje på den bestemte tiden,” så skjer det; så samler alt seg sammen og tegner et bilde for oss.

70 Åh, hvordan dette tabernaklet denne formiddagen, hvordan vi mennesker i denne tid, broder Neville, idet vi ser at håret begynner å bli grått og skuldrene våre luter, når vi ser verden vakle og rystes som den gjør, og hvordan vi kan se oss rundt og se løftet nærme seg! Det er, det . . . Jeg tror, mange ganger, om noen kunne komme til Dette og ikke forstod Det, eller forstod Det, rettere sagt, og komme inn i Det på et øyeblikk, ville det nesten sende deg til Evigheten bare med en slik bortrykkende ting! Og aldri visst om det, og bare, åh, bryte gjennom tingene som vi har sett og vet om og forstår, og bare hoppe inn på et øyeblikk. Mannen eller kvinnen, gutten eller jenta, ville sannsynligvis bare løfte opp hendene sine og si: “La oss reise, Herre Jesus,” ser dere. Åh, hvor tiden er så nære!

71 Moses visste at han var født for den hensikten og kikket ut av vinduene og fulgte med på hebreerne mens de slet; kikket tilbake her i Skriften, og det stod: “Og de skal oppholde seg i fire hundre år, ser dere, men Jeg vil føre dem ut med en mektig hånd.” Så når han kommer tilbake etter et oppdrag, salvet, visste at han var født . . . Og troen hans så ved tro de menneskene og han visste at de var Guds barn, fordi verden . . . Ordet sa så. De var ikke av verden og var ikke lik resten av dem. De var annerledes. Og de var raringer og fanatikere mot Egypts fornemme glamour; og han skulle bli Faraos sønn, ta over kongedømmet, og etterfølgeren. Men, han, det var noe nede i ham, en—en virkelig tro som ikke så på de tingene, glamouren som han skulle arve. Han så på Guds løfte, og han visste at tiden nærmet seg. Og hva den mannen må ha tenkt på!

72 Jeg ønsker å snakke med ham om det en dag, når jeg møter ham på den andre siden. Du sier: “Sprøtt, broder!” Nei, det er ikke det. Jeg kommer til å møte ham ved Guds nåde. Ja, sir. Jeg vil snakke med ham, en dag, Moses i egen person. Og hvor jeg gjerne skulle ha spurt ham nøyaktig hvordan, da han gjennomgikk sin forberedelse!

73 Hvilken frustrasjon, djevelen som sa: “Åh, folket kommer ikke til å tro deg. Hmh-hm. Det—det er ingenting i det.”

74 Men da den spiren kom til Liv der oppe, traff noe ham, og han visste at det var noe som skulle skje. Han visste. Kikket på klokken sin og så hvilket tidspunkt det var, og han visste, og hvor han må ha tenkt mens han fulgte med. Nå da han fikk alt

dette sammen, alle disse store tingene han hadde sett; Skriftens tid, bønner til sin mor og sin far, og han ble født i en underlig fødsel, et uvanlig barn. Og, hele veien hadde det vært noe langt nede i ham.

⁷⁵ Og nå gjør han et feiltrinn og prøver å tro at han kunne ta sin militære opplæring fra skolen sin og utfri barna, og det mislyktes.

⁷⁶ Deretter drar han ut i villmarken og gifter seg med en—en nydelig etiopisk jente, og de fikk en liten gutt som het Gersom.

⁷⁷ Og en dag mens han passet på flokken, så han med ett en brennende busk oppe på toppen av fjellet som brant. Og han gikk opp dit. Og ikke en intellektuell, ikke en—en innbilning, ikke en illusjon, et synsbedrag, men i ham . . . Der var Abrahams Gud i et Lys, en Ildstøtte bak i en busk, den Ilden som gikk ut som bølger, men det plaget ikke busken. Og Skriftens Røst, Guds Røst, talte gjennom der og sa: “Jeg har utvalgt deg. Du er mannen. Jeg har oppreist deg for denne hensikten. Jeg stadfester deg her ved tegn, at du skal dra ned for å utfri barna fordi Mitt Ord må bli oppfylt.”

⁷⁸ Åh, Hans Ord for denne tid må bli oppfylt. Vi lever i tiden. Uansett hva noen andre sier; Ordet må bli oppfylt. Himmelen og jord vil forgå, men ikke Hans Ord.

⁷⁹ Nå, da Moses fikk alt dette sammen og så det fra alle retninger, salvet det troen hans. Amen! Åh, du! Hvilken tanke! Dette, selv, selv å se Skriften peke rett mot hva det var, og Gud talte, og beviset var der, det salvet den troen han hadde i seg til å starte arbeidet.

⁸⁰ Hva burde det gjøre med oss? Vi trenger en omvendelse. Vi trenger en vekkelse. Jeg sier meg selv. Skjønner? Jeg trenger en rystelse. Jeg trenger noe. Jeg sa at jeg talte til meg selv denne formiddagen eller om meg selv. Jeg—jeg—jeg trenger en—en oppvåkning.

⁸¹ Og når jeg tenker på det mektige beviset, alt så fullkomment lagt ut der, og det salvet Moses' tro. Og, du, han så at det var ingenting . . .

⁸² Her flyktet han fra Egypt, med, faktisk kunne han ha startet et—et opprør eller noe, og han kunne ha—han kunne ha stått fram og startet en revolusjon i Egypt og kunne ha tatt en hær og kjempet, men, ser du, og fått mange tusen på sin side. Men istedenfor det, var han til og med redd for å gjøre det, med hærer på sin side.

⁸³ Men her kommer han tilbake fortyr senere, åtti år gammel, med bare en stav i sin hånd. Hvorfor? Det som brant nede i hjertet hans hadde blitt en virkelighet. Han var salvet da, og han visste han hadde SÅ SIER HERREN. Det var ingenting som kunne

stoppe ham nå. Han trengte ingen hær. Gud var med ham. Det var alt han trengte; Gud med ham.

⁸⁴ Åh, når du vet at Gud har sendt deg for å gjøre noe bestemt, og du ser det beveger seg fram dit er det—det rett og slett ingenting som kan ta dets plass. Det er alt.

⁸⁵ Jeg husker ganger når Herren har fortalt meg om bestemte ting som skulle skje, og så beveger jeg meg fram og ser det ligge rett der, hvor . . . Åh, hvilken følelse! Situasjonen er allerede under kontroll, det er alt, ser dere, fordi Gud sa så.

⁸⁶ Jeg husker, mange av dere husker om den lille gutten som ble oppreist borte i Finland, og så fra de døde, blitt drept av en bil. Og jeg stod der ved veikanten og begynte å gå bort fra barnet og snudde meg og kikket tilbake. Og noe legger sin hånd på skulderen min, og jeg trodde det var broder Moore, og ingen var rundt meg. Og jeg kikket tilbake, og deretter kikket jeg bort på fjellet jeg så. Jeg sa: "Vel, jeg har sett det fjellet et sted, men vi kom ikke opp denne veien. Vi kom en annen vei. Hvor er det fjellet?"

⁸⁷ Og jeg kikket og hadde sett den bilen der nede, krasjet; hadde sett den lille gutten der med sin . . . som lå der med enbollesveis som vi kaller det her. Øynene rullet tilbake, slik som broder Ways' var her om dagen da han falt. Og den lille foten stakk gjennom sokken, der de små lemmene hans var brukket. Og blod ut av øynene, nesen og ørene. Og hadde sett de små, korte buksene hans; og bundet opp med knapper, hans, *her* og langs den lille midjen hans; og de små strømpene hans oppover som lange strømper vi brukte for mange år siden.

⁸⁸ Og jeg kikket rundt, og der var nøyaktig, nøyaktig slik Den Hellige Ånd hadde fortalt meg to år før, da dere alle sammen skrev det ned i Biblene deres over hele nasjonen at det ville skje. Åh, der, så er situasjonen under kontroll. Uansett hvor død han er, uansett hva noen andre sier; det hele er over. Han er nødt til å komme tilbake!

⁸⁹ Jeg sa: "Dersom dette barnet ikke står opp fra de døde, så er jeg en falsk profet, jeg er en falsk representant for Gud. For i hjemlandet for to år siden, fortalte Han meg at dette ville skje. Og der har disse forkynnerne og alle, det er skrevet på forsatsbladet i Bibelen vår, og her er det nøyaktig. Les det fra forsatsbladet, hvordan det ville 'være i et terreng med bergarter lag på lag og så videre, blitt drept, og på . . . skulle være på høyre side av veien.'" Jeg sa: "Der er det. Ingenting kan stoppe det. Situasjonen er allerede under kontroll."

⁹⁰ Troen som var i hjertet mitt ble salvet. Åh, hvis jeg bare kunne forklare det! Troen som Gud . . . Jeg hadde på Gud som hadde fortalt meg, og det har aldri slått feil, fortalte meg: "Situasjonen er under kontroll nå. Her er nøyaktig det Jeg viste deg for to år siden, og her ligger det helt nøyaktig på sin plass.

Det eneste du trenger å gjøre er å tale ordet.” Og den lille gutten stod opp fra de døde. Skjønner?

⁹¹ Jeg tenkte, og ser bak på broder Fred Sothmann som sitter der og broder Banks Wood og dem. Her om dagen oppe på Alaskan Highway, hvordan jeg stod her i menigheten og fortalte dere alle om et dyr som så ut som hjorte-horn, førti-to tommer og en silvertip grizzly-bjørn. Jeg hadde aldri vært der før, og hvordan at . . . at jeg skulle få denne, og hvordan den ville være, og hvor mange som ville være sammen med meg og hvordan de ville være kledd. Dere vet det alle sammen, mange uker før det skjedde.

⁹² Og der da jeg gikk inn dit uten å vite det, så lå dyret der. Og jeg gikk, og—og han . . . var en umulighet. Hvis en jeger ville vite eller hører på dette lydbåndet, hvordan man ikke kan gå helt opptil et dyr, det ville ha hoppet opp og flyktet. Men den gjorde ikke det.

⁹³ Og der henger den i mitt studierom. Der er min silvertip bjørn, helt nøyaktig slik. Og en—og en linjal ligger der, et målebånd for å vise nøyaktig. Og et horn vil minst krympe to tommer eller mer når det er friskt på dyret og når det tørker, men dette krympet aldri. Det er fremdeles nøyaktig på en prikk førti-to tommer. Skjønner? Der ligger silvertip bjørnen, den er syv-fot lang, helt nøyaktig, og alt nøyaktig slik det var, ligger der nå.

⁹⁴ Men da denne mannen sa til meg: “Nå, hør her broder Branham, vi fikk dette dyret som du snakket om, men du fortalte meg at du ville få en silvertip grizzlybjørn før du kom til foten av fjellet, tilbake der hvor guttene er, den med en grønn skjorte.”

⁹⁵ Jeg sa: “Det er SÅ SIER HERREN. Gud sa det.”

⁹⁶ “Men broder Branham,” sa han, “jeg kan se overalt her i milevis, det er ingenting. Hvor kommer den fra?”

⁹⁷ Jeg sa: “Det er ikke for meg å stille spørsmål. Gud sa det! Og Han er Jehova-Jireh. Han kan bringe en bjørn dit. Han kunne sette en der.” Og Han gjorde det. Og der er den. Det er situasjonen under kontroll.

⁹⁸ Og da Moses så at han var oppreist for denne hensikten, og han hadde stått ansikt til ansikt med denne mektige Gud Som hadde gitt kallet, og hadde salvet ham og identifisert ham og sagt: “Dette er ditt kall Moses. Jeg sender deg, og Jeg vil vise deg Min herlighet. Og her er Jeg i en busk som brenner. Dra ned dit! Jeg vil være med deg.” Han trengte ikke engang en kjepp. Han hadde Ordet, det stadfestede Ordet, og der gikk han. Det salvet troen som var i ham.

⁹⁹ Og det salver oss når vi ser at vi lever i de siste dager, å finne ut at alle disse tegnene som vi ser har skjedd som er talt om i Skriften at ville finne sted i de siste dager; hele veien fra Himmelen, til de politiske kreftene, og folkets natur,

og demoraliseringen i verden og blant kvinnene, og hva de ville gjøre i de siste dager, og hva mennene ville gjøre, og hva menighetene ville gjøre, hva nasjonene ville gjøre og hva Gud ville gjøre. Og vi ser det alt sammen ligge her foran oss.

¹⁰⁰ Åh, det salver vår tro. Det flytter oss ut i de store syklusene. Skjønner? Det—det atskiller oss fra andre ting i verden. Skjønner? Uansett hvor små vi er eller hvor mye en minoritet vi er, hvor mye vi blir ledd av, gjort narr av, spiller ikke den minste rolle. Det er alt. Vi ser det. Det er noe inni oss. Vi er forutbestemt til å se denne tiden, og det er ingenting som vil stoppe oss fra å se det. Amen! Her har Gud talt det. Det har—det har allerede skjedd. Vi ser det. Åh, hvor vi takker Gud for dette! Åh, så, det bringer ut din tro når vi ser disse tingene som skjer her.

¹⁰¹ Nå, videre her leser vi at, “Moses aktet Kristi vanære for en større rikdom enn skattene i Egypt.” Nå, han aktet Kristi vanære.

¹⁰² Nå, husk, “Kristi vanære.” Ser du, det er en vanære ved å tjene Kristus. Hvis du er veldig populær i verden, så kan du ikke tjene, tjener du ikke Kristus. Nei, du kan ikke det. fordi du skjønner, det er en vanære som følger med Det. Verden har alltid tatt anstøt.

¹⁰³ Langt tilbake der, tusenvis av år siden, var det en vanære som fulgte med Det. Og Moses som skulle bli farao; han var den neste kommende farao, Faraos sønn. Og han skulle bli den neste farao, med anerkjennelse blant folket, og likevel “anså . . .” han. Akte betyr å—å “anse.” “Han anså Kristi vanære som noe større enn alt det Egypt hadde muligheten til å gi ham.” Egypt var i hans hender. Men, likevel, han visste at å ta Kristi vei var en vanære, men han var så glad for å vite at det var noe inni ham, som fikk ham til å anse denne Kristi innstilling, Kristi vanære, rettere sagt, større enn all glamouren som han—han arvet. Han hadde en arv på innsiden av seg som var langt større enn det arven på utsiden hadde gitt ham.

¹⁰⁴ Åh, hvis vi kunne være på den måten i dag og la Den Hellige Ånd salve det som vi har inni oss, den troen, til et gudfryktig liv innviet til Kristus!

¹⁰⁵ Nå, med en slik tro som dette som han hadde, oppfattet han, og han anså den vanæren som en ære.

¹⁰⁶ I dag kan noen si: “Hei er du en av de folka, de?”

“Eh, eh, vel, eh.” Du er bare litt skamfull over det.

¹⁰⁷ Men han anså det som en større rikdom enn hele verden, fordi at det var noe i ham slik at han kunne tale ut og si: “Ja, jeg—jeg anser dette. Dette er høyt æret. Jeg er glad for å være en av dem.” Skjønner? “Jeg er glad for å regne meg som en hebreer og ikke en egypter.”

108 De kristne i dag burde si det samme. “Jeg er glad for å anse meg som en kristen, til å avstå fra verdens ting og verdens skikker. Ikke bare som et menighetsmedlem, men som en gjenfødt kristen som lever etter Skriften. Selv om jeg blir kalt, til og med av menighetens medlemmer, en ‘fanatiker,’ så akter jeg—jeg—jeg likevel det som en større—større ting enn om jeg var den mest populære personen i byen eller i nasjonen. Jeg ville heller være det enn president for De forente stater eller—eller konge over jorden. Forstår du? Jeg—jeg akter det så høyt, fordi Gud i Sin nåde, før grunnleggelsen av verden—verden, så meg, og—og plasserte et lite frø der inne, slik at troen min ville fly over disse verdens ting. Og nå har Han kalt meg, og jeg—jeg verdsetter min plass.”

109 Som Paulus sa, han så på sin tjeneste med høy. . . ser du, og, åh at Gud hadde kalt ham fra å være en stor lærer som Gamaliel. Men Paulus hadde blitt kalt til å være et offer for Kristus. Skjønner? Nå, den samme tingen.

110 Legg merke til, med en slik tro stolte han aldri på sitt syn, det han kunne se. Nå, han hadde ikke sett annet der ute enn en flokk med—med gjørme-arbeidende mennesker, slaver i fangenskap, som ble drept hver dag, slått med pisker, gjort narr av, deres religiøse tro, var “fanatikere.” Og det var en farao som satt på tronen som ikke visste eller aktet noe på deres religion. Han visste ikke noe om den. Han var en hedning, så han bare. . . Hvilket bilde på i dag! Og der er det, en annerledes religion. Og hvordan hvis—hvis denne Moses, selv om han hadde akkurat samme plass som presidenten eller—eller den mektige mannen, Farao, for å ta hans plass når han døde, og han var en gammel mann. Og likevel mente Moses at det kallet. . . Han kikket ut der, og det samme vinduet som Farao kikket ut av, fordi han var i sitt hjem.

111 Og Farao kikket ut og så de menneskene som løftet opp hendene sine, og de tok en pisk og slo dem til døde fordi de ba. De stakk et sverd gjennom dem bare fordi de feilet og ikke adlød, og fikk dem til å arbeide inntil de små, gamle kroppene deres falt over ende og ga dem nesten ikke noe og spise. “Vel, de var ikke annet enn en flokk med fanatikere, knapt mennesker.”

112 Men Moses, den troen i ham så på dem og han sa: “De er Guds velsignede folk.” Amen. Jeg liker det. Med en slik tro falt ikke blikket hans på Egypts glamour, det falt på Guds løfte. Hans tros ørneblikk så over Egypts glamour. Han, husk, han er i ferd med å bli en ørn nå. Han er en profet, og hans ørneblikk løfter seg over de tingene. Åh, hvor jeg liker det! Hmh! Du store!

113 Hvor ofte i dag, i dag, stoler kristne på sine sanser og på hva de kan se eller hva de kan forstå istedenfor sin tro, å stole på hva du ser med ditt øye og glamouren. Slik som dere kvinner, jeg roper alltid til dere om at dere må la håret vokse ut, dere må

ikke bruke sminke, dere må oppføre dere som damer og kristne. Du ser ut på gaten og ser kvinnene i dag kledd umoralsk. Vel, du tenker, “Vel, hun tilhører menigheten, hvorfor kan ikke jeg gjøre det?” Skjønner? “Og hun klipper håret sitt, hvorfor—hvorfor kan ikke jeg gjøre det? Vel, det virker som hun er like så vennlig og like så intellektuell, og en personlighet som jeg ikke engang har. Vel, hvorfor kan ikke jeg gjøre det? Jeg burde gjøre det.” Når du gjør det, lammer du troen din. Skjønner? Du gir ikke troen din noen sjanse til å vokse. Begynn med det, som jeg har sagt.

114 Noen sa: “Broder Branham, landet, folket, anser deg som en profet. Du burde ikke skjelle ut kvinner på den måten, og menn for disse tingene. Du, du burde lære dem hvordan å—å profetere og motta gaver.”

115 Jeg sa: “Hvordan kan jeg lære dem algebra når de ikke engang kjenner sin ABC?” Skjønner?

116 Nå, bare begynn derfra. Vask deg selv slik at når du går ut på gaten så ser du ut som en kristen i hvert fall, ser du, og begynn så og oppfør deg som en. Skjønner? Og du kan ikke gjøre det i deg selv. Det må skje at Kristus kommer inn i deg. Og hvis frøet ligger der inne, og Lyset treffer det, vil det komme til Liv. Hvis den ikke kommer til Liv, var det ingenting der som kunne komme til Liv. Fordi det ble virkelig bevist hos andre, ser du, den kommer til Liv umiddelbart så snart som Lyset treffer den.

117 Det er en irettesettelse til kvinner, vet jeg som hører på dette lydbandet eller kommer til å høre på det. Det er en irettesettelse til deg, søster. Det burde være det. Det burde være det, fordi det vises. Jeg bryr meg ikke om hva du har gjort; du kan ha vært religiøs hele ditt liv, du kan ha levd i menigheten, faren din kan være en forkynner eller mannen din kan være en forkynner; men så lenge du ikke adlyder Guds Ord, viser det at det ikke er noe Liv der. Når du ser at det blir brakt ut, og Den Hellige Ånds Liv, følg med på Den når Den treffer andre. Se hva de gjør hvis Den bringer det over dem. Ikke rart . . .

118 Hvilken—hvilken irettesettelse for de fariseerne som kalte Jesus, da Han kunne oppfatte tankene deres, Han kalte dem, “Beelsebul.”

119 Og den lille prostituerte sa: “Men, denne Karen er Messias. Skriften sier at Han vil gjøre dette.” Ser du, det forutbestemte frøet lå der. Og da Lyset traff det, kom det til Liv. Du kan ikke holde det nede. Du kan ikke skjule Liv.

120 Du kan ta og helle sement på en masse gress og drepe det på vinteren. Neste vår, hvor har du mest gress hen? Rett rundt kanten på sementen. fordi det spiredyktige frøet under steinen, når solen begynner å skinne, kan du ikke holde det tilbake. Det vil sno seg vei rundt der og komme rett ut på kanten av den og stikke hodet sitt opp til Guds ære. Ser du, du kan ikke skjule liv. Når solen treffer plantelivet er det nødt til å leve.

121 Og når Den Hellige Ånd treffer det Bibelske Livet som er i et menneske, bringer det fram sin frukt rett der. [Broder Branham knipser med fingeren—Red.] Skjønner?

122 Så uansett hvor sann og ærlig du er, hvordan du sier at du ikke er det, og snakker, sier at de var. . . Disse kvinnene som bruker disse—disse dårlige klærne og slikt der ute, bare en simpel stripper for gaten. Skjønt, du tror ikke du er det, du kan ikke få deg til å tro. Du kan bevise at du er uskyldig i utroskap, men i Guds bok er du utro. Jesus sa: “Hver den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede drevet hor med henne i sitt hjerte.” Og du viste deg fram på den måten. Ser du, du kan ikke se det uten at det Livet ligger der.

123 Du ser på noen andre, du ser og sier: “Vel, jeg kjenner søster Jones. Broder Jones er en. . . Han er en forkynner. Hans kone gjør *dette* og gjør *det*.”

124 Jeg bryr meg ikke om hva *den* gjør; Dette er Ordet. Jesus sa: “La ethvert menneskes ord være en løgn, og Mine være sanne.” Det er Bibelen. Og når det Lyset virkelig treffer det er det nødt til å komme til Liv. Det er bare nødt til å komme til Liv.

125 Nå, Moses' skarpe blikk, hans ørneblikk, så bortenfor Egypts glamour.

126 Den ekte kristne troende i dag, uansett hva menigheten sier, hva hvem som helst andre sier; når det Lyset treffer den, ser de selve stadfestelsen på Gud, Ildstøtten henge der og tegn og under som er lovet, Skriften som er lagt fram og det kommer til Liv; uansett hvor lite det er og hvor mange i mindretallet. Guds gruppe har alltid vært mindretallet. Skjønner? “Frykt ikke, lille—lille flokk, det er din Fars gode vilje å gi deg Riket.” Skjønner? De griper det. Gud er forpliktet til å sende dem inn fra enhver denominasjon, enhver orden overalt for å se Det hvis de er bestemt til Liv.

127 Se på gamle Simon, bestemt til Liv. Da Messias kom inn i templet i form av en baby i sin mors armer; var Simon bak i et rom et sted og leste. Den Hellige Ånd reiste ham opp for han ventet. Livet var i ham. Han sa: “Jeg skal ikke dø før jeg ser Herrens Kristus.” Og der var Herrens Kristus i templet. Den Hellige Ånd ledet ham fra sin plikt ut, og gikk ned gjennom der og plukket opp babyen og sa: “La—la Din tjener fare herfra i fred for mine øyne har sett Din frelse.”

128 Der var en gammel blind kvinne i hjørnet som het Anna som tjente Herren dag og natt. Hun profeterte også og sa: “Messias kommer. Jeg kan se Ham komme.” Selv om hun var blind. På samme tid, da Han var der. . . Det lille Livet som var i henne som profeterte, “Det ville være der! Det ville være der! Det ville være der!” Så, kom det samme Livet, Lyset inn i bygningen i form av en Baby som et “utenomekteskapelig barn,” svøpt inn i Sine tepper og kom opp gjennom bygningen. Og Den Hellige Ånd traff den

gamle, blinde kvinnen, og hun kom ved Ånden, ledet gjennom folket og stod over denne Babyen og velsignet moren og velsignet Babyen, og fortalte hva som ville bli framtiden for Det. Ser du, bestemt til Liv! Skjønner?

¹²⁹ Se på dem, det var ikke et dusin av dem. Det ble bare frelst åtte sjeler på Noahs tid, nesten ingen, men alle som var bestemt til Liv kom inn på den tiden. Ser dere hvordan Den Hellige Ånd arbeider i hver tidsalder og trekker folket.

¹³⁰ Nå finner vi ut at Moses' tro ledet ham til å se på hva som ville bli, ikke det som var. Se på i morgen istedenfor på i dag. Se på løftet istedenfor glamouren. Se på folket istedenfor organisasjonen. Skjønner? Gud gjorde det.

¹³¹ Lot kunne se glamouren og velstanden nede i Egypt eller nede i Sodoma. Lot kunne se mulighetene for en—for en . . . for en haug med—med penger. Lot kunne se vels- . . . mulighetene når han kikket bort mot Sodoma og han kanskje kunne bli . . . Siden han var hebreer, kunne han kanskje bli en mektig mann der, fordi han var en stor intellektuell personlighet og nevøen til Abraham, så han valgte å gå mot Sodoma. Lots intellekt ledet ham til å se glamouren ved—ved velstand. Lots intellekt ledet ham til å se på velsignelsen ved—ved glamour. Men troen hans ble så lammet av det, så han kunne ikke se ilden som skulle ødelegge den slags liv.

¹³² Og det er slik folk er i dag. De ser mulighetene for å tilhøre en stor organisasjon, de ser mulighetene for å ha en sosial status blant folket i byen, men de ser ikke mulighet- . . . De ser ikke at troen deres er lammet. La meg gjenta det slik at det ikke blir misforstått. Kvinner i dag, de, som jeg sier, de ønsker å—de ønsker å oppføre seg som filmstjernene. Mennene i dag ønsker å oppføre seg som TV-komikerne.

¹³³ Predikantene i dag ser ut til å ville gjøre menighetene sine til en slags moderne losje, medlemskap og så videre. De ser mulighetene for å kanskje bli en biskop eller en oppsynsmann eller noe som det, hvis de vil være enige med menigheten; gi avkall på Skriftene, når Det ligger rett framfor dem, fullt og helt stadfestet ved Guds Kraft og ved det levende Guds Ord som lever i folket. Likevel vil de ikke ha Det. De sier: "Vi ønsker ikke å bli blandet inn i noe som Det." Det ville tatt fra dem medlemskapet deres. Det ville tatt fra dem deres denominelle orden. Skjønt, ærlige menn som Lot, sitter nede i Sodoma og vet at det er galt. Skjønner? Skjønner? Hva gjør de når de gjør det? De lammer den lille troen som de hadde. Den kan ikke virke.

¹³⁴ Nå, Moses ga avkall på det, og han satte . . . troen hans lammet verden.

¹³⁵ Enten vil troen din lamme glamour eller så vil glamouren lamme troen din. Nå, du må ta det ene eller det andre. Og du ser at Bibelen ikke forandres. Gud forandres ikke. Han er den uforanderlige Gud.

¹³⁶ Og nå finner vi i dag at folk i denne tid, ser du, de ser på de store tingene, den store organisasjonen. “Jeg tilhører *Så-og-så*.” Skjønner? Og de drar ned der, og se, det er ikke noe annerledes enn folk på gata. Det er ingen andre ting. De har noe intellektuelle greier og går videre. Når du snakker om Guddommelig helbredelse, Ildstøtten, Guds Lys, sier de: “Det er galskap.”

¹³⁷ En mann plukket opp et bilde av Herrens Engel her om dagen, en baptist-forkynner, og lo av Det. Ser du, det er—det er blasfemi. Skjønner? Det er ingen tilgivelse for det.

¹³⁸ Det var det Jesus sa, ser du. Det er blasfemi; når du ser Den gjøre nøyaktig de gjerningene som Kristus gjorde. Og Han sa . . . Da de så de gjerningene i Kristus, Han var Offeret, og de kalte Ham “Beelsebul, en djevel,” for, fordi Han gjorde det. Og nå sier de . . . Han sa: “Jeg tilgir dere for det. Men når Den Hellige Ånd kommer for å gjøre den samme tingen, og taler dere ett ord imot Den, vil det aldri bli tilgitt dere i denne verden eller den kommende verden.” Skjønner? Bare ett ord er alt du trenger å si imot Den. Skjønner? Og så . . .

¹³⁹ Fordi hvis det Livet, hvis du er bestemt til Ewig Liv, så vil det Livet bryte fram når du ser Det. Du ville gjenkjenne Det, slik som den lille kvinnen ved brønnen og—og de forskjellige. Men hvis det ikke er der, kan det ikke komme til Liv for det er ingenting der som kan komme til Liv. Som min gamle mor pleide å si: “Du kan ikke få blod fra en turnips,” fordi det er ikke noe blod i den. Nå, det er den samme tingen.

¹⁴⁰ Og det lammer den lille troen du har. Lot kunne se glamouren, men han hadde ikke nok tro til å se ilden som ville ødelegge en slik glamour.

¹⁴¹ Jeg undrer på om vi har det i dag? Jeg undrer på om oss, vel som kvinnene som ønsker å være populære som ønsker å oppføre seg som resten av kvinnene i menigheten, hvis de ser at de ønsker å—å oppføre seg som resten. De—de kan se mulighetene for å bli en—en—en penere kvinne ved å være sminket. De kan se en penere kvinne ved å ha et yngre utseende ved å klippe håret sitt og oppføre seg som noen av de andre eller filmstjernen. Men jeg undrer på om det ikke har lammet troen deres, da vi vet at Bibelen sier at, “en kvinne som gjør det er en u- . . . kvinne uten ære,” og, “en kvinne som tar på seg en kledning som tilhører en mann er en vederstyggelighet for Gud,” langbukser og så videre, og shorts som de har på seg. Og—og det blir bare så forherdet at det blir en vanlig praksis for folk å gjøre det. Jeg lurar på om de ikke lammer den ørlille troen som du hadde, til og med for å gå på møte, ser du. Det er hva det gjør.

¹⁴² Lot gjorde det, og det lammet ham, og det lammet folket hans der nede. De kunne ikke se det.

143 Men Abraham med en—en stadfestet tro, onkelen hans, han så ikke på glamouren, han ville ikke ha noe med den å gjøre, selv om han måtte bo under enklere omstendigheter og leve der ute for seg selv. Og Sarah levde ute i villmarken under vanskelige omstendigheter, på den ufruktbare jorden. Men de så ikke på glamouren eller mulighetene for å bli populære.

144 Sarah, den vakreste kvinnen i landet, Bibelen sier det. Hun var fager, den fagreste av alle kvinnene. Og nå ble hun til og med værende og adlød sin mann, og hun kalte ham til og med sin “herre,” som Bibelen refererer til, rett over i—i Det nye testamente; står: “Hennes døtre er dere, så lenge dere adlyder troen.” Ser dere, kalte mannen sin “herre.”

145 Og Herrens Engel besøkte templet deres og . . . eller det lille teltet deres der ute og fortalte dem. De hadde ikke engang et hus å bo i; bodde ute på de golde markene. Og der har du det. Ser du at tiden gjentar seg i samme mønster igjen, helt nøyaktig som det var da?

146 Nå, Moses med sin store tro igjen, kunne si “nei” til de nåværende tingene i den nåværende verden og ta et rettfærdig valg. Han valgte å lide ondt med Guds folk. Han valgte å gå med det. Hvorfor? Hans tro! Han så løftet. Han så endetiden. Han så over i morgendagen, og han slapp løs troen sin. Og han brydde seg ikke noe om hva øynene hans så i mulighetene her at han var farao og skulle bli farao. Han så rett over i morgendagen.

147 Åh om folk bare kunne gjøre det, ikke se den nåværende verden. Hvis du ser på den nåværende verden, tar du et valg med den. Skjul dine øyne fra den, og se på Guds løfte langt over i morgendagen.

148 Ved sin tro kunne han velge. Han valgte å bli kalt Abrahams sønn, og nektet å bli kalt Faraos sønn. Hvordan kunne han, når hele kongedømmet . . . Egypt hadde beseiret verden. Han var verdens konge og var en ung mann på førti år, klar for å ta tronen her. Men han så ikke på sitt intell- . . .

149 Se på kvinnene som kunne ha vært plassert rundt ham, dag etter dag, haremer fulle av dem. Se på glamouren; sitte og drikke vin og se på strippersken foran seg når de danset og viftet for ham med en . . . Og kvinner fra hele verden, og juvelene og skattene, hæren hans der ute. Det eneste han trengte å gjøre er å sitte og spise sin fine mat, og si: “Send en . . . send militær-garnison nummer *så-og-så* ned til *så-og-så*, ta den nasjonen. Jeg tror jeg bare ønsker den.” Det var alt han trengte å gjøre. Sitte der, og de viftet ham, og holdt munnen hans åpen; lot de—de nydelige, vakre stripperskene på den tiden, helle vin ned i munnen hans, gi ham maten sin med armene sine rundt seg, alle de peneste kvinnene i verden. All glamouren som fantes, var plassert rett der ved siden av ham.

150 Men hva gjorde han? Han så bort fra det. Han visste at ilden var der klar for det. Han visste at døden lå i den retningen. Skjønner? Han visste at den var det. Og han så over mot et foraktet og forkastet folk, og ved tro valgte han å lide Kristi vanære og kalte seg: “Jeg er en Abrahams sønn. Jeg er ikke denne faraovens sønn. Selv om du gjør meg til en biskop eller en diakon eller en erkebiskop eller en pave er jeg ikke en sønn av noe slikt. Jeg er en Abrahams sønn, og atskiller meg fra denne verdens ting.” Amen, amen, og amen! Ved tro, gjorde det!

151 Han valgte bort glamouren. Han valgte bort mulighetene for å bli den neste biskopen, han valgte bort mulighetene for å bli den neste erkebiskopen eller den neste hoved-oppsynsmannen ved det neste valget eller hva enn det var, han valgte det bort. Han nektet å se på det.

152 “Nå, hvis jeg blir biskop, vil jeg gå inn og folket sier: ‘Hellig Fader,’ eller ‘Doktor *Så-og-så*,’ eller—eller—eller—eller ‘Eldste *Så-og-så*.’ Hvor de vil, alle forkynnerne i møtet, de vil klappe meg på ryggen og si: ‘Si meg, boy, den karen har noe, det sier jeg deg. Åh, hysj-hysj-hysj, vær stille, her kommer biskopen, ser du. Det han sier, det er lov. Ser du, her kommer *Så-og-så*.’” Folk flyr verden rundt for å bli . . . se paven og kysse foten og ringene og så videre. Hvor, hvilken mulighet for katolikkene, hvilken mulighet for protestantene, å bli biskop eller oppsynsmann eller noe, en eller annen stor mann i en organisasjon.

153 Ser, likevel, men ser du, troens blick ser over det. Og du ser enden på det der nede, som, Gud sier at alt sammen vil bli ødelagt. Troen, ørneblikket, løfter deg opp over det, og du ser morgendagen ikke i dag, og velger å bli kalt en Abrahams sønn.

154 Faraο, uten noen tro, så på Guds folk som “fanatikere.” Ingen tro, han gjorde dem til slaver fordi han var ikke redd for det han sa. Han var ikke redd for Gud. Han trodde at han var gud. Han trodde at hans—hans guder som han tjente, at han var en biskop, han var oppsynsmannen, at det var hans guder som gjorde det. “Ingenting med denne Tingen *her*,” så han gjorde dem til slaver. Han lo av dem, gjorde narr av dem. Akkurat som folket gjorde i dag, nøyaktig den samme tingen.

155 Moses’ tro så dem i det lovede land, et velsignet folk. Det kunne bli en vanskelig kamp å få dem til løftet, men Moses valgte å gå sammen med dem. Hvordan jeg kunne dvele ved det, men tiden min flyr av gårde. Skjønner?

156 Legg merke til, det kan være en vanskelig sak å snu de menneskene rundt. “Du må gå og leve med dem, du må være en av dem, og de er allerede så intellektuelle at du ikke kan rokke dem. Skjønner? Men det er nødt til å skje noe der ute. Det overnaturlige må bli demonstrert fremfor dem. Det kommer til å bli vanskelig. Organisasjonene vil avvise deg, og alle disse

tingene vil skje. Det er—det er fryktelig det du må gjøre, men likevel ta ditt valg.”

¹⁵⁷ “Jeg er en av dem.” Ja. Troen hans gjorde det. Troen hans tentes. Ja, sir. Han så det. Det var vanskelig å få dem til løftet, men han tok sitt valg å ville gå med dem, likevel. Uansett hva de gjorde mot ham, og om de avviste ham, så gikk han likevel. Han gikk ut sammen med dem.

¹⁵⁸ Nå, jeg håper dere forstår. Ja vel. Gå med dem, likevel. Gjør, vær en av dem, det er riktig fordi det er din plikt. Kan være en vanskelig kamp, og en masse å gå igjennom, men gå likevel.

¹⁵⁹ Men troen hans ledet ham til å ta valget for Ordet og ikke glamouren. Han tok Ordet. Det var det Moses' tro gjorde. Når troen ser på Guds verste. . . Husk, her var glamouren nå, verden, det høyeste, konge over verden. Og hvor var de Gud hadde lovet? I gjørmehullet, gjørme-arbeidere.

¹⁶⁰ Men når troen, når troen ser på det som er Guds minste, akter den det større og mer verdifullt enn det beste verden kan vise. Ja, sir. Når troen ser på det, når troen kan se det, når troen på Ordet kan se Ordet bli manifestert er det mer enn all glamouren og erkebiskoperiet og alt annet du kan snakke om. Troen gjør det. Skjønner? Du kan se det verste, de foraktede, de forkastede, hva enn det kan være; la det være på sitt verste, og likevel vil troen akte det en million ganger høyere enn det beste verden kan presentere. Amen! Det er derfor vi synger den sangen, “Jeg vil ta veien med Herrens foraktede få.” Skjønner? Åh, du!

¹⁶¹ For, ser du, troen ser hva Gud ønsker å få gjort. Åh, jeg håper dette går inn. Troen ser ikke på nåtiden. Troen ser ikke dette *her*. Troen ser på hva Gud ønsker, og den virker i samsvar med det. Det er det troen gjør. Den ser hva Gud ønsker, og hva Gud ønsker å få gjort, og troen opererer gjennom det.

¹⁶² Troen er et langdistanse-blikk. Den senker ikke sitt blikk. Den holder mot målet. Amen! En hvilken som helst skytter vet det. Skjønner? At, den er langdistanse. Den er—den er et teleskop. Den er en kikkert, slik at du ikke ser rundt *her*. Du bruker ikke kikkert for å se hva slags tid det er, ser du, du bruker ikke det. Men du bruker kikkert for å se langt bort.

¹⁶³ Og troen gjør det. Troen plukker opp Guds kikkert, begge to, begge sider, Det nye og gamle testamente, og ser ethvert løfte som Han ga. Og troen ser det der ute, og troen velger det uansett hva nåtiden sier *her*. Han ser på enden. Han senker ikke blikket for å se *denne* veien. Han ser ut bortenfor. Han holder trådkorsene nøyaktig sentrert på Ordet. Det er det troen gjør. Det er troen som er i et menneske som gjør disse tingene.

¹⁶⁴ Nå, følg med. Det Faraos kalte, av et kall, det Faraos kalte *stort*, kalte Gud “vederstygkelig!” Faraos kunne si: “Hør her, Moses, her, ja, du er neste faraos. Jeg—jeg overrekker dette septeret til deg når jeg reiser herfra. Jeg vil overrekke dette septeret. Det er

ditt. Skjønner? Nå, dette er stort. Du kommer til å bli en stor mann, Moses. Du kommer til å bli biskop. Du kommer til å bli *dette, det* eller *hint*. Ikke dra fra oss. Bli her.” Men, ser du, han kalte det *stort*, og Gud sa at det var en “vederstygghet!”

¹⁶⁵ Nå, dere kvinner tenk et øyeblikk også, dere menn. Det verden kaller *stort*, kaller Gud “urenhet.” Sier ikke Bibelen at, “Det er en vederstyggelighet for en kvinne å ha på seg en kledning som tilhører en mann”? Og du tror at du er smart ved å gjøre det. Skjønner? Du bare viser fram kvinnelig kjød for djevelen, og det er alt. Så ikke gjør det.

¹⁶⁶ Og dere menn som lever etter verdens ting og jager etter og omfavner dette! Og dere menn uten nok mot til å få konene og slikt til å kutte ut med det, skam dere! Og dere kaller dere Guds sønner? Ser ut som sodomitter for meg. Skjønner? Ikke for å såre følelsene dine, men for å fortelle deg Sannheten. Kjærligheten er korrigerende. Det er den alltid. Den moren som ikke tar hånd om barnet sitt og korrigerer det og riser det og får det til å høre er ikke mye til mor for det. Det er riktig.

¹⁶⁷ Nå, og se hva som skjer nå. Moses hadde sitt syn på dette. Og Farao sa at, “*Dette* er stort.” Gud sa: “Det er en vederstyggelighet.” Så Gud. . . Moses valgte det Gud sa.

¹⁶⁸ Nå, legg merke til, troen ser det Gud vil at du skal se. Skjønner? Troen ser det Gud ser.

¹⁶⁹ Og resonnering og sanser ser hva verden vil at du skal se. Legg merke til resonnering, “Vel, det er bare menneskelig fornuft. Det er bare—bare fornuftig at dette. . . Vel er ikke *dette* like så bra?” Skjønner? Det er helt riktig når du bruker de sansene som er i motsetning til Ordet, ser du, så er det hva verden vil at du skal se.

¹⁷⁰ Men troen ser ikke på det. Troen ser på hva Gud sa. Skjønner? Du vet, du river ned tankebygninger.

¹⁷¹ Fornuft, resonneringens sans, ser hva verden vil at du skal se, stor denominasjon. Vel er du en kristen? “Åh, jeg er—jeg er presbyterianer, metodist, lutheraner, og pinsevevner, den slags. Jeg er *dette, det* eller *hint*.” Ser du, det, det er sanser. “Jeg tilhører den første kirken, ser du. Åh, jeg er katolikk. Jeg er—jeg er *dette, det*.” Ser du, du sier det. Nå, det, det er sanser. Du liker å si det fordi det er en denominasjon, noe stort. “Vel, vi—vi—vi har flere medlemmer, så godt som, enn en hvilken som helst menighet i verden, ser du. Vi. . .”

¹⁷² Men det er bare én ekte Menighet, og du blir ikke medlem av Den. Du blir født inn i Den. Skjønner? Og hvis du er født inn i Den, arbeider den levende Gud gjennom deg og gjør Seg Selv kjent. Skjønner? Det er der Gud bor i Sin Menighet. Gud går i Menigheten hver dag, bare lever i Menigheten. Han lever i deg. Du er Hans Menighet. Du er Hans Menighet. Du er Tabernaklet som Gud bor i. Du er den levende Guds Menighet, selv. Og hvis

den levende Gud bor i Sine levende vesener, så er handlingene dine av Gud; hvis det ikke er det, så er ikke Gud der. Han ville ikke fått deg til å handle på den måten, når Han sier i Ordet her, plantegningen Sin: “Ikke gjør det,” og du går og gjør det. Ser du, det er galt. Nå du nekter for det, så viser det at Livet ikke engang er i deg. Skjønner? Det er riktig.

¹⁷³ Troen ledet Moses til lydighetens vei. Legg merke til, Moses får. . . Der er unge Farao, der er unge Moses, begge to med muligheten. Moses så folkets vanære og regnet det for større rikdommer enn alt Egypt hadde. Og han, ledet ved tro, han fulgte det troen hans sa i Ordet, og den ledet ham til lydighetens vei og til slutt til Herligheten, udødelig for aldri å dø i Guds Nærvær. Syn og sanser, ledet, og glamour, ledet Farao til sin død og Egypts ødeleggelse, nasjonen hans, og den har aldri komme tilbake siden.

¹⁷⁴ Der har du det. Ser du på *dette*, dør du. Ser du på Det, lever du. Nå, ta ditt valg. Det var det samme Gud la fremfor Adam og Eva i Edens Hage. Skjønner? Ved tro, må du ta ditt valg.

¹⁷⁵ Nå, legg merke til, synet ledet Farao til sin død, og til ødeleggelsen av byen hans.

¹⁷⁶ Moses, med sin tro, fryktet aldri Farao. Skjønner? Han brydde seg ikke om hva Farao sa. Han brydde seg ikke om Farao, noe mer enn hans mor og hans far brydde seg om deres trusler. Da Moses var stadfestet for ham, og han var den personen som skulle utfri Egypt. . . eller lede Israel ut av Egypt, brydde han seg aldri om hva Farao sa. Han var ikke redd for ham. Amen, amen, amen! Ser dere hva jeg mener? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.]

¹⁷⁷ Det er ingen frykt i troen. Troen vet om det. Troen som jeg alltid har sagt, den har kjempestore muskler og hår på brystet. Troen sa: “Hold munn!” og alle holder munn. Det er alt. “Jeg vet hvor jeg står!”

Resten av dem sier: “Vel, nå, kanskje han gjør det.” Skjønner?

¹⁷⁸ Men du må stå opp og vise musklene dine. Det er alt. Troen gjør det.

¹⁷⁹ Legg merke til, Moses fryktet aldri Farao etter at Gud hadde stadfestet kallet hans. Da Moses trodde at han var kalt til det, men da Gud sa til ham der oppe: “Det er slik,” og kom ned og viste fremfor Farao og resten av dem at han var sendt for å gjøre det, var Moses aldri redd for Farao.

¹⁸⁰ Legg merke til, Farao brukte sin visdom på Moses da. Følg med. Han sa: “Jeg skal si deg noe, jeg—jeg vil gjøre en avtale med deg.” Etter at plagene hadde spist ham opp, sa han: “Jeg vil gjøre en avtale med deg. Bare dra for en liten tilbedelse, tre dager. Bare dra så langt, og ikke dra noe lenger.” Men, du vet, det. . . Det var

Faraos sanser som fortalte ham det, ser du, “Bare dra så langt, og ikke dra noe lenger.”

181 Har vi ikke den typen i dag? “Hvis du bare blir medlem av menigheten er det helt i orden.”

182 Men, du vet, den troen som Moses hadde, trodde ikke på en “halvveis” religion. Han sa: “Vi drar alle sammen. Vi drar hele veien. Det er riktig. Vi drar til løfteslandet. Vi drar ikke bare ut hit og lager en denominasjon og stopper. Vi går videre helt fram.” Amen. “Jeg drar videre til løfteslandet. Gud lovet oss.”

183 Hvor mange Faraouer har vi i dag som står på talerstolen, ledere for organisasjoner! “Nå, hvis du bare gjør *dette* og gjør *det* er det alt. Vel, ser dere, bare så langt.”

Men Moses sa: “Åh, nei! Nei, nei! Nei, nei!” Skjønner?

184 Farao sa: “Vel, hvorfor ikke? Hvis du skal ha den slags religion, skal jeg si deg hva du skal gjøre, bare du og de eldste drar og tilber, ser du. Bare du og de eldste drar og tilber. For dere kan ha den slags religion, men ikke la det spre seg blant folket.”

185 Vet du hva Moses sa? “Det vil ikke engang bli en klov igjen. Vi drar hele veien. Vi drar alle sammen! Jeg drar ikke uten at de drar. Og, så lenge jeg er her er jeg underlagt deg.” Amen. “Jeg drar ikke uten at de kan dra også, og det er alt.” Åh, hvilken modig tjener! Amen. “Jeg vil ta dem med meg. Bare fordi jeg har fått det, og jeg setter meg ned og sier: ‘Vel, nå, *dette* er helt i orden?’ Nei, sir. Vi vil ha folket også. Alle sammen av oss drar.” Amen. Han sa: “Vi vil ikke engang etterlate en sau eller noe bak oss. Det kommer ikke til å bli en klov igjen. Vi drar alle sammen til løfteslandet.” Amen!

186 “Alle sammen av oss! Enten du er en husmor eller om du er en—en liten tjenestepike, eller om du er en gammel kvinne eller en ung mann eller en gammel mann eller hva enn du er, drar vi uansett. Det kommer ikke til å bli én eneste av oss igjen.” Amen. “Alle sammen av oss drar, og vi kommer ikke til å stoppe noe annet.” Det er riktig. Du! Religionene var virkelig i en diskusjon der, var det ikke? Åh, du!

187 Nei, Moses trodde ikke på denne her “halvveis” religionen. Nei, han trodde ikke på det. Hmh-hm. Ja, sir. Åh, du!

188 Vi kunne dvelt hele dagen ved det, men jeg må komme til teksten min etter en stund og begynne å tale.

189 Legg merke til, legg merke til dette, hvor vakkert! Åh, jeg elsker dette. Du vet, til slutt, sa Farao: “Kom dere ut!” Gud bare plaget ham med stemmen til Moses. Han hadde rammet alt. Han hadde gjort alt som kunne gjøres. Han stoppet . . . han lot solen gå ned midt på dagen. Han hadde gjort alt mulig annet. Han—han formørket dagene. Han brakte frosker, lopper, lus, alt annet, ild, røyk, og død over familiene hans og alt annet. Han gjorde alt

inntil Farao til slutt måtte si: “Kom deg ut! Ta alt du eier og dra.”
Åh, du! Priset være Gud!

¹⁹⁰ Jeg er så glad for at en mann så fullstendig kan tjene Gud til at han, djevelen ikke vet hva han skal gjøre med ham. Det er riktig. Bare adlød Gud så fullstendig at djevelen sa: “Åh, du, kom deg bort! Jeg—jeg vil ikke høre på det noe mer.” Det er riktig. Du kan gjøre det, så fullstendig.

¹⁹¹ Se nå, hvis—hvis ikke Gud sto bak Moses, ville han ha blitt til latter. Men Gud var rett der og stadfestet. Alt han sa, skjedde.

¹⁹² Og Farao måtte holde sin stilling fordi han var en biskop, vet du, så han—han måtte bli der. Han kunne ikke nekte. Han kunne ikke si nei, fordi det skjedde allerede. Skjønner? Han kunne ikke—han kunne ikke nekte det, fordi det skjedde allerede. Så til slutt sa han: “Åh, bare kom deg ut! Jeg vil ikke høre på deg noe mer. Kom deg ut herfra! Ta alt du eier, og dra!” Åh, du!

¹⁹³ Nå finner vi Moses her etter at Gud hadde gjort så mye for ham og hadde vist ham så mange tegn og under. Nå i de neste femten minuttene, la oss forklare dette her. Og følg virkelig nøye med. Moses kom til dette punktet der han . . .

¹⁹⁴ Gud hadde sagt: “Jeg er med deg. Dine ord er Mine Ord. Jeg har stadfestet det for deg, Moses. Du, da det ikke var noen fluer i landet, det var utenfor årstiden, og du sa: ‘La det bli fluer,’ og det kom fluer.” Det er skapelse. Hvem kan bringe mørke over jorden, uten Gud? Han sa: “‘La det bli mørke,’ og det kom mørke. Du sa: ‘La det bli frosker;’” og froskene kom til og med inn i Faraos hus i sengene, og da de samlet dem sammen i store hauger. Skaper! “Og Jeg har talt gjennom deg, Moses, og—og fått Mitt Ord til å skape gjennom leppene dine. Jeg har faktisk gjort deg til en gud fremfor Farao.” Ja, sir. “Jeg har gjort alt dette.”

¹⁹⁵ Og her kommer de til et sted, en liten prøvelse dukker opp, og Moses begynner å rope: “Hva skal jeg gjøre?”

¹⁹⁶ Jeg vil at dere skal merke dere det. Dette er en viktig leksjon her nå. Jeg elsker dette, ser du. Ser du, Moses, hvis vi leste riktig her, at Mo- . . . Da barna begynte å bli redde, de hadde sett at Farao kom etter, mens de var på sin post.

¹⁹⁷ Gud hadde gjennomført alt fullkomment. Nå satte Han dem i gang på reisen sin. Han har menigheten sammen. De har blitt kalt ut. De kom fra enhver denominasjon. De kom alle sammen. Moses hadde gått tilbake dit og sa: “Herre, hva skal jeg gjøre?”

¹⁹⁸ Han sa. “Vel, gå og gjør *dette*.” Ja vel, gå i gang. “Nå, Moses, du vet at Jeg har kalt deg til å gjøre dette.”

“Ja, Herre.”

¹⁹⁹ “Ja vel, gå og tal *dette* og det vil skje,” her kom fluene. “Tal om *dette*,” og her kom det. “Gjør *dette*,” her kom det. Alt var SÅ SIER HERREN, SÅ SIER HERREN, SÅ SIER HERREN! Nå kommer han i vanskeligheter . . .

²⁰⁰ Og Gud sa: “Nå har Jeg fått dem i gang på reisen sin. De er alle blitt kalt ut. Menigheten er sammen, så Jeg har fått dem på reisen sin. Nå, Moses, før dem videre over. Jeg har fortalt deg. Jeg kommer til å sette Meg ned og hvile en stund.”

²⁰¹ Moses sa: “Å Herre, se hvem som kommer, her kommer Faraos Folket er helt. . . Hva skal jeg gjøre? Hva skal jeg gjøre?” Se der er ikke det bare mennesker? Ja, sir. Begynner å rope: “Hva skal jeg gjøre?”

²⁰² Her ser vi Moses' tydelige, fullstendige menneskelige natur, som alltid ønsker at Gud skal komme bak en og dytte en inn i noe. Nå, det er oss i dag. Du vil at Gud etter at vi har sett alt vi har sett, likevel vil du at Gud skal dytte deg til å gjøre noe. Skjønner?

²⁰³ Moses hadde bare diltet etter og sagt. “Gud, Jeg vil spørre Deg, se hva Du sier. Ja, ja, si det Du. Vel, ja vel, jeg vil si det også.” Skjønner?

²⁰⁴ Men her hadde Gud bestemt ham til jobben, stadfestet at Han var med ham. Og her er han, omstendighetene dukker opp og så begynner han å rope: “Hva kan jeg gjøre? Herre, hva kan jeg gjøre?”

²⁰⁵ Nå husker du, han hadde allerede profetert her for han sa: “Disse egypterne som dere ser i dag, skal dere aldri mer se.” Og så begynner han straks å rope ut: “Gud, hva kan vi gjøre?” Skjønner? Etter at han hadde gjort en ganske god jobb med å profetere der. Ser du, han hadde fortalt dem hva som ville skje. Hvis Guds Ord var i ham, var Det i ham. Og når han fortalte det, skjedde det faktisk. Det han sa kom allerede til å skje, og her ropte han ut: “Hva skal jeg gjøre?”

²⁰⁶ Åh, hvis ikke det er menneskelige vesener! Hvis ikke det er meg! Hvis ikke det er meg! Skjønner?

²⁰⁷ Han hadde allerede stadfestet: “Det du sier vil skje. Jeg er med deg.”

²⁰⁸ Og her oppstod det en omstendighet på et øyeblikk. “Hva skal jeg gjøre? Hva skal jeg gjøre, Herre? Hei, Herre, hvor er Du hen? Hei, hører Du meg? Hva skal jeg gjøre?” Og Han hadde allerede ordinert ham, og stadfestet ham, og bevist og virket alt mulig gjennom ham. Og her: “Gud?” Åh, du! Uttrykker tydelig, mennesket ønsker å hvile og la Gud ta initiativet.

²⁰⁹ Og, enda visste han at Gud hadde salvet ham for denne jobben for å gjøre dette, og Gud hadde tydelig stadfestet påstandene hans. Det var tid for at folket skulle bli utfridd. Gud, gjennom hans mirakler og under, hadde ført dem alle sammen i én gruppe. Forstår dere meg? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Ført dem alle sammen i én gruppe, stadfestet påstandene hans. Skriften sier så; her var tegnet, her var bevist her, alt som han sa. Så kom han iblant dem som en profet. Hva enn han sa, æret

Gud, til og med å skape og bringe fram fluer og brakte ting til eksistens. Og alt som Han hadde lovet ham, her gjorde Han det.

210 Men han ønsket å vente på SÅ SIER HERREN. Skjønner? Han skulle ha visst at selve stadfestelsen på hans kall var SÅ SIER HERREN. Hans jobb som han var ordinert til var SÅ SIER HERREN. Kan dere forstå det? [Forsamlingen sier: “Amen.”] Hmh! Hvorfor ventet han på SÅ SIER HERREN?

211 Han ønsket: “Herre, hva kan jeg gjøre? Her har jeg ført disse barna ut her så langt. Her er omstendigheten, Farao kommer. De kommer alle sammen til å dø. Hva skal jeg gjøre? Hva skal jeg gjøre?” Hmh! Hmh!

212 Han hadde allerede forutsagt hva de kom til å gjøre. Han hadde allerede fortalt helt nøyaktig hva, å gjøre det. Han forutsa slutten på selve nasjonen som han hadde vokst opp i. Jeg håper dere forstår. [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Skjønner? Moses hadde allerede sagt: “Dere vil ikke se dem noe mer. Gud kommer til å ødelegge dem. De har gjort narr av dere lenge nok. Gud vil ødelegge dem.” Han hadde allerede forutsagt hva som ville skje med dem.

213 Så: “Herre, hva skal jeg gjøre?” Ser dere menneskenaturen der? Skjønner? “Hva skal jeg gjøre? Jeg vil vente på SÅ SIER HERREN.” Ja, sir. “Jeg vil se hva Herren sier, så vil jeg gjøre det.” Hmh!

214 Husk, det var en farao som hadde stått fram som ikke kjente Josef, vet dere på den tiden, nøyaktig på den tiden. Skjønner? Skjønner? Og Moses stod rett opp og forutsa slutten på den nasjonen.

215 Og her var han rett ved stedet der det skulle skje, så roper han ut: “Hva skal jeg gjøre, Herre? Hva skal jeg gjøre?” Skjønner? Er ikke det menneskelige vesener? Er ikke det bare menneskenaturen? “Hva skal jeg gjøre?” Hmh!

216 Han var allerede profetert. Gud hadde æret alt han sa, og han var kalt for jobben, så hvorfor trengte han å si: “Hva skal jeg gjøre?” Det var et behov; det var bare opp til ham å tale for det. Gud ønsket at Moses skulle sette tros-gaven som Han hadde gitt ham i funksjon. Gud hadde stadfestet det. Det var Sannheten. Og Gud ønsket at Moses, ønsket at folket skulle se at Han var med Moses.

217 Og han der ute, han ventet, sa: “Nå, Herre, jeg er bare en baby. Må Du fortelle meg det nå.”

“Ja, jeg vil gå og gjøre *dette*. Jeg har SÅ SIER HERREN.”

“Broder er det SÅ SIER HERREN?”

218 “Ja, ja,” broder Moses, “det er SÅ SIER HERREN. Ja.”

219 “Ok, vi har det nå, SÅ SIER HERREN.” Og det skjedde. Slo ikke feil én gang. Slo aldri feil.

220 Og her er det i omstendighetene, kommer opp igjen. Nå har Han fått ham på reisen. Menigheten er allerede kalt ut, fått dem på reisen, og de beveger seg fremover. Og Moses begynte å rope ut: “Herre er det SÅ SIER HERREN? Hva skal jeg gjøre?” Ja vel.

221 Gud ville at Moses skulle ha tro som Han hadde lagt ned på den gaven som Han tydelig hadde stadfestet. Gud hadde tydelig bevist for Moses og folket at det var Ham ved Ordet og ved tingene som var sagt skulle skje. Det var klart identifisert. Det var ikke nødvendig at han bekymret seg noe mer for det. Skjønner? Det var ikke behov for at han tenkte noe mer på det, fordi det var allerede ordnet. Han hadde allerede gjort disse tingene. Og han hadde allerede bevist ved fluer og lopper at han talte ting til eksistens at Guds Ord var i ham.

222 Så her vil han spørre hva han skal gjøre når omstendighetene ligger rett fremfor ham. Skjønner? Åh, du!

223 Jeg håper dette går langt ned til oss, og vi kan se hvor vi er. Skjønner? Får ikke det deg til å føle deg omtrent så stor? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Tenker på Moses som forteller om sine svakheter, og se på våre. Ja. Skjønner?

224 Her var han, stod der, ser du, visste at Skriftene sa at det var timen og stunden for at det skulle skje, og visste at Gud hadde møtt ham i en Ildstøtte. Og Den gikk rett ned fremfor folket og utførte disse miraklene. Og alt han sa, det skjedde, selv å bringe ting til eksistens. Gjorde de tingene som bare Gud kunne gjøre, viste at hans røst var Guds Røst.

225 Og her var omstendigheten ved det folket som han reiste opp og førte til løfteslandet, og så stod han og ropte: “Hva skal jeg gjøre?” Det er et menneskelig vesen, ønsker bare å . . .

226 Som broder Roy Slaughter, jeg tror han sitter på utsiden av døren der, fortalte meg en gang om noen som gjorde noe mot meg. Og jeg sa: “Vel, jeg gjorde *dette*, og nå er det.”

227 Han sa: “Broder Branham, la dem lene seg på skulderen din i dag, og i morgen bærer du dem.” Og det er nøyaktig slik mennesker er. Lener seg på skulderen din i dag, og i morgen bærer du dem.

228 Slik er det, det var det Moses gjorde. Gud måtte bære ham av gårde etter at Han hadde ordinert ham og stadfestet å gjøre det. Og folket burde ha sagt: “Moses, tal ordet. Jeg har sett at du gjorde det *der*. Gud æret deg der, og du er den samme i dag.” Amen. Skjønner? “Gjør det!” Amen. Han burde ha visst det, men han gjorde ikke det. Ja vel. Akkurat som det var da, slik er det nå. Vi er klar over det. Så Han sa: “Mo- . . .”

229 Gud må bare ha fått nok av det. Gud må ha blitt lut lei av det. Han sa: “Hvorfor roper du til Meg? Har Jeg ikke allerede stadfestet Min identifikasjon? Har Jeg ikke fortalt deg at Jeg har sendt deg for jobben? Sa Jeg deg ikke at du skulle gå og gjøre

dette? Lovet Jeg ikke at Jeg ville gjøre dette; at Jeg ville være med din munn, og Jeg ville tale gjennom deg og Jeg ville gjøre dette, og at du ville vise tegn og under? Lovet Jeg ikke å gjøre det? Har Jeg ikke gjort helt nøyaktig og tilintetgjort hver eneste fiende rundt dere? Og nå står du her ute nå ved Rødehavet, rett på din post, det Jeg sa til deg at du skulle gjøre, og fremdeles skriker og roper du til Meg. Tror du Meg ikke? Kan du ikke forstå at Jeg har sendt deg for å gjøre dette?" Åh, hvis det ikke er menneskelig vesen! Du! Så Han må ha blitt ganske lut lei av det.

²³⁰ Og Han sa: "Du vet at du har behov for det. Du vet dersom du skal føre disse barna over til løfteslandet. Det er riktig. Du er trengt opp i et hjørne her. Det er ikke noe annet du kan gjøre. Så det er et behov. Hvorfor roper du til Meg? Hvorfor ser du på Meg? Hvorfor kaller du på Meg? Har Jeg ikke stadfestet det for folket? Har Jeg ikke stadfestet det for deg? Har Jeg ikke kalt det? Er det ikke Bibelsk? Lovet Jeg ikke å føre dette folket til det landet? Kalte Jeg deg ikke og fortalte deg at Jeg ville gjøre det? Kalte jeg ikke og sa Jeg hadde sendt deg for å gjøre det at det ikke var deg, det var Meg? Og Jeg ville gå ned og Jeg ville være med dine lepper, og hva enn du sa, ville Jeg stadfeste det og bevise det. Har Jeg ikke gjort det?"

²³¹ "Så, når en hvilken som helst liten ting dukker opp, hvorfor oppfører du deg som en baby? Du burde være en mann. Tal til folket," amen, "gå så fremover!" Amen. Slik er det. "Ikke rop. Tal!" Amen. Åh, jeg liker det. "Hvorfor roper du til Meg? Bare tal til folket og gå fremover mot målet ditt. Hva enn det er om det er sykdom eller hva enn det er, å reise opp døde eller hva enn det er, tal! Jeg har bevist det. Tal til folket."

²³² Hvilken lekse! Hvilken lekse, åh, du, i dette stadiet av reisen der vi står. Se hvor vi er nå, ja, sir ved det Tredje Rykk. Merk dere, vi er rett her ved døren til Herrens Komme.

²³³ Han var salvet for jobben og ventet fremdeles på SÅ SIER HERREN. Gud må rett og slett ha fått nok av det. Han sa: "Ikke rop mer. Tal! Jeg sendte deg."

²³⁴ Å Gud, hva denne Menigheten burde være denne formiddagen! Med Guds fullkomne stadfestelse, med Ildstøtten og tegnene og underne, alt sammen akkurat slik det var på Sodomias tid. Han sa at det ville vende tilbake.

²³⁵ Her er verden i sin tilstand. Der er nasjonen i sin tilstand. Der er kvinnene i tilstanden. Der er mennene i tilstanden. Der er menigheten i tilstanden. Der er alt. Elementene, tegnene, flygende tallerkener og alt mulig på himmelen, og alle slags mystiske ting, og havet bruser, flodbølger, menneskers hjerter svikter, frykt, tid med forvirring, uro mellom nasjonene, menigheten faller fra.

²³⁶ Og syndens menneske står fram som opphøyer seg over alle; som er kalt Gud, han som sitter i Guds tempel og viser seg fram,

åh, du, og har kommet til denne nasjonen. Og menigheten har organisert seg, og alle sammen er samlet sammen som skjøger til horen, og alt sammen nøyaktig i form av hor.

²³⁷ Hor, hva er det? Å fortelle kvinner at de kan klippe håret sitt, fortelle kvinner at de kan kle seg i shorts, fortelle menn at de kan gjøre *dette* og de kan gjøre *det*; og predikantene, de gjør *dette*, og et sosialt evangelium og slikt. Ser dere ikke, det er å drive hor med det sanne Guds Ord!

²³⁸ Og Gud har sendt oss Sitt sanne Ord, ikke-denominelt, helt uten forbehold, og ga oss Ildstøtten, Den Hellige Ånd som har vært med oss nå i tretti år. Og alt som Han har forutsagt og sagt, skjedde nøyaktig slik Han gjorde det.

²³⁹ Tal til folket, og la oss gå fremover. Amen. Vi har et mål, det er Herligheten. La oss bevege oss mot Den. Vi er på vei mot det lovede Land. "Alt er mulig for dem som tror." "Tal til folket. Har Jeg ikke bevist det. Har Jeg ikke til og med fått tatt et bilde av Meg iblant dere og alt mulig annet, og gjort alt som kunne bli gjort for å bevise at Jeg er med dere? Utga ikke magasinene bare for noen få uker siden, artikkelen, da du sa her på talerstolen at det ville skje her ute, og tre måneder i forveien, og der fant det sted og ble stadfestet? Selv vitenskapen vet om det. Og alt som Jeg har gjort, og dere ventet fremdeles. Tal til folket og gå fremover mot målet deres." Amen.

²⁴⁰ Sa ikke Natan til David? Natan, profeten, satt en gang og så David den salvede kongen, han sa: "Gjør alt som er i ditt hjerte for Gud er med deg." Sa til David: "Gjør alt som er i ditt hjerte. Gud er med deg."

²⁴¹ Josva var salvet til å innta landet for Gud og for sitt folk. Dagen var kort. Han trengte mer tid for jobben som han var salvet og utsendt til å gjøre. Josva, en mann, han var salvet. Gud sa til ham: "Likesom Jeg var med Moses, vil Jeg være med deg." Amen. "Det landet, Jeg vil gi det til dem. Og Jeg vil at du skal dra bort dit og rense ut amalekittene, og—og het- . . . Alle—alle de andre, filisterne og—og ferisittene, og alle de forskjellige, rens dem ut. Jeg er med deg. Jeg vil. . . Intet menneske kan stå seg mot deg alle ditt livs dager. Intet menneske kan plage deg. Dra inn dit."

Og Josva trakk sverdet og sa: "Følg meg!"

²⁴² Og han dro over dit, og her kjempet han. Og hva var det? Han slo fienden på flukt. De var små flokker *her* og små flokker *der*. Da det ble kveld, samlet de seg alle sammen og slo troppene sammen og kom med en stor hærstyrke imot ham. Og solen var i ferd med å gå ned. Han trengte mer lys. Solen var i ferd med å gå ned. Han falt ikke på knærne og sa: "Herre Gud, hva skal jeg gjøre? Hva skal jeg gjøre?" Han talte! Han hadde et behov. Han sa: "Sol, stå stille!" Han ropte ikke til noe. Han befalte: "Sol, stå stille! Jeg har et behov for dette. Jeg er Herrens tjener, salvet for

denne jobben, og jeg har et behov. Stå stille, og ikke skinn. . . Og, måne, heng der hvor du er,” inntil han hadde utkjempet kampen og beseiret alt sammen. Og solen adlød ham.

²⁴³ Ingen roping. Han talte til solen, sa: “Stå stille. Sol, heng der! Og, måne, bli der du er.” Han ropte ikke ut: “Herre, hva skal jeg gjøre nå? Gi meg litt mer sollys.” Han hadde behov for sollys, derfor befalte han den, og solen adlød ham. Åh, du! Han befalte solen å stå stille.

²⁴⁴ Samson, salvet, oppreist, ordinert av Gud, blitt gitt en kraftsgave, var ordinert til å ødelegge nasjonen til filisterne. Ordinert, født på jorden, salvet av Gud, for å ødelegge filisterne. Og en dag overrasket de ham ute på marken uten sverdet sitt, uten et spyd. Og ett tusen av de rustningskledde filisterne løp på ham på én gang. Bøyde han seg ned og sa: “Å Herre, jeg venter på en visjon? Å Herre, hva skal jeg gjøre? Led meg nå hva jeg skal gjøre?” Han visste at han hadde et behov. Han fant ikke noe annet enn et gammelt kjeveben til et muldyr, og han slo ned ett tusen filistere. Amen!

²⁴⁵ Han ropte ikke til Gud. Han brukte sin salvede gave. Han visste at han var sendt for jobben. Han visste at han var født for det. Han visste at han var salvet med en gave, og han slo ned ett tusen filistere. Han ropte ikke til Gud. Gud ordinerte ham og stadfestet at han var det ved andre ting som han hadde gjort. Og han var en stadfestet, salvet Guds tjener til å ødelegge filisterne, og han gjorde det. Uansett hva omstendighetene var, gjorde han det. Han spurte aldri om noe. Det var jobben hans. For Gud handlet gjennom ham; plukket opp muldyr-benet og begynte å slå filisterne. Hvordan. . .

²⁴⁶ Ja, ett slag med den tingen på en av de en-og-en-halvtommers messing-hjelmene på den måten, ville ha knust det benet i en million biter. Og han slo ned ett tusen av dem, og drepte dem og stod fremdeles med det i hånden.

²⁴⁷ Spurte ingen spørsmål. Han ropte ikke ut. Han talte. Han slo dem på flukt. Åh, du! “Ta filisterne, kan jeg ta filisterne, Herre? Jeg—jeg vet at Du sendte meg for å gjøre det, Herre. Ja, Herre, jeg vet at Du sendte meg for å ødelegge denne nasjonen til filisterne. Nå her, ett tusen av dem rundt meg, og jeg har ingenting. Hva, hva skal jeg gjøre nå, Herre?” Åh, du! Ingenting kunne plage ham. Han var salvet for jobben. Det er ingenting som kan skade deg. Nei ikke en ting. Halleluja! Han bare tok det han hadde og slo ned på dem. Det er riktig.

²⁴⁸ Da fienden gjerdet ham inne, sa de: “Nå har vi ham innenfor murene, vi har ham nå. Vi har ham på innsiden her med denne kvinnen. Nå har vi stengt døren over det hele, og han kan ikke komme ut. Vi har ham.”

249 Samson ropte ikke ut: "Å Herre, de har gjerdet meg helt inn med denne denominasjonen." Hmh! "Hm, hva skal jeg gjøre? Jeg har sluttet meg til dem. Hva skal jeg gjøre?" Han gjorde aldri det.

250 Han bare gikk ut og rev ned porten, og la den på skulderen sin og gikk bort med den. Amen! Han var salvet for jobben. Han var kalt av Gud. Gjerdet ikke ham inne. Nei, absolutt ikke! Han tok portene med seg. Han ba ikke om det. Han spurte ikke Gud om han skulle gjøre det eller ikke. Tro i tjenesten. Amen, amen, amen! Helt tro til sitt kall. "Hvorfor rope til Meg? Tal, og gå videre!" Amen! "Ikke rop. Tal!" Han hadde sluttet med å klage og sutre nå. Burde være gammel nok til å tale. Det er riktig. Han visste at hans salvede krafts-gave kunne tilintetgjøre en hvilken som helst filister som stod fremfor ham. Amen.

251 Men vi vet ikke det, ser dere. Vi er fremdeles små babyer og med en flaske i munnen.

252 Han visste det, han visste at Gud hadde oppreist ham for den hensikten, og det var ingenting som kunne stå seg mot ham alle hans livs dager. Ingenting kunne ødelegge ham. Han var oppreist for den hensikten slik Moses var. Ingenting kunne stoppe ham. Ingen amalekitter eller noe annet kan stoppe ham. Han er på vei til det lovede land. Samson visste at han var på veien.

253 Josva visste at han ville innta landet. Han var stadfestet. Guds Ord lovet det, og Den Hellige Ånd var der og stadfestet det.

254 Han var på sin vei, så det var ingenting som kunne stå i hans vei. Nei, sir. Rett på sin post med Gud, var det ingenting som kunne stå i hans vei. Så han bare plukket opp portene og la dem på skulderen sin, veide omtrent fire eller fem tonn, og gikk opp på toppen av fjellet og satte seg ned på dem. Ingenting kunne stå i hans vei. Han hadde en salvet gave fra Gud. Han trengte ikke å rope ut: "Herre, hva skal jeg gjøre nå?" Han var allerede salvet for å gjøre det. Det var SÅ SIER HERREN: "Kvitt deg med dem!" Halleluja! "Kvitt deg med dem! Jeg har reist deg opp for den hensikten." Amen.

255 "Hva skal jeg gjøre, Herre? Hm, hva skal jeg gjøre her ved Rødehavet?"

256 "Sa Jeg ikke til deg at Jeg ga deg et fjell som et tegn her ute? Du kommer tilbake til det fjellet, og du kommer til å føre disse barna til landet. Kalte Jeg deg ikke for den hensikten? Hvorfor bekymrer du deg for noe annet som står i veien? Tal og begynn å bevege dere!" Amen og amen! "Ja, Jeg kalte deg for denne hensikten."

257 David, han visste at han var salvet og var stadfestet til å være en god skytter. Han visste at de visste at han var en god skytter. David var salvet. Han visste det. Og da han stod foran Goliat, ropte han ikke: "Å Gud, hva skal jeg gjøre nå? Vent, skal jeg— jeg . . . Jeg vet hva Du gjorde i tidligere tider. Du, Du lot meg

drepe en bjørn, og Du lot meg drepe en løve. Men hva med denne Goliat der ute?” Hmh! Han gjorde aldri det. Han bare talte. Hva sa han? “Det vil gå med deg som med dem i dine øyne.” Han talte og gikk fremover.

²⁵⁸ Han ba ikke en bønn. Han la ikke fram noe. Han visste at han var salvet. Amen. Han var salvet, og slyngen hadde stadfestet den rette tingen. Han hadde tro på sin salvelse. Han hadde tro på at Gud kunne lede steinen rett på undersiden av hjelmen der, det eneste stedet som kunne bli truffet. Han stod der.

²⁵⁹ Han visste at han var en god skytter. Amen. Han visste at Gud gjorde ham til det. Amen. Han visste at han hadde drept en løve, han visste at han hadde drept en bjørn, men det var med hans jordiske fars eiendom. Her er hans Himmelske Fars eiendom! Amen. Han bøyd seg ikke ned: “Skal . . . Hva skal jeg gjøre nå, Herre?” Han talte og sa: “Du vil bli som løven og bjørnen, og her kommer jeg.” Amen! Ære være Gud! Ja, sir. Han talte og gikk fremover for å møte denne Goliat. Åh, du!

²⁶⁰ Uten å bry seg om størrelsen sin! Han var en liten, rødmusset kar, vet dere. Han var ikke veldig stor. Han var ikke veldig kjekk å se på, bitte liten, lutende type. Bibelen sier at han var rødmusset. Nå, uten å bry seg om størrelsen sin og sin såkalte evne til å gjøre det.

²⁶¹ Du vet, biskopen sa til ham, sa: “Hør nå her, sønn, den mannen er en teolog. Ser du, han er en kriger. Han ble født som en kriger og han er en . . . Han har vært en kriger fra sin ungdom; og du kan ikke måle deg mot ham.” Og brødrene hans sa: “Åh, din ramp. Komme ut hit å gjøre noe slikt, kom deg hjem igjen.”

²⁶² Det brydde han seg ikke om. Hvorfor? Han visste at han var salvet. “Den Gud som utfridde meg fra løven, den Gud som utfridde meg fra bjørnens labber, Han vil desto mer, utfri meg fra den filisteren. Her kommer jeg. Jeg møter deg i Navnet til Herren, Israels Gud.” Amen. Ba ikke igjennom; han hadde allerede bedt igjennom. Gud ba ham igjennom før verdens grunnleggelse. Han var salvet for jobben. Han måtte tale og gå fremover. Det var alt som skulle gjøres, bare tale og gå fremover. Åh, det var alt. Åh! Han . . .

²⁶³ Angående sine denominelle brødre, spotterne som stod der også, vet du. Åh, ja. De stod der og sa, spottet og gjorde narr, og sa . . . Hans brødre, vet du, og sa: “Åh, åh, åh, du klarer det ikke. Du, du er bare frekk.” Det rokket ham ikke det minste. “Du ønsker å være annerledes fra alle andre. Du bare ønsker å gjøre deg viktig.” Hvis det hadde vært for å gjøre seg viktig, hadde det vist seg. Men de så bare på den intellektuelle siden.

²⁶⁴ David visste at salveoljen var på ham. Amen. Spilte ingen rolle for ham. Han sa: “Den filisteren vil bli som bjørnen og løven, så her kommer jeg.” Han forutsa det før det skjedde. Hva gjorde han? Han drepte bjørnen. Han drepte løven. Han slo ned løven

med . . . Med hva? Med—med slyngen, og tok en kniv, og deretter bjørnen. Løve, han drepte løven med en kniv. Det var det samme han gjorde med Goliat. Han slo ham ned med en stein, og trakk ut sverdet hans, og hogg av hans eget hode, rett der foran det. Hva forutsa han før det skjedde? “Og det vil gå med deg som med dem.” Hvorfor? Han talte ordet om at det ville skje og gikk så fremover for at det skulle bli oppfylt. Amen. Åh, broder! Han talte og tok over situasjonen den dagen.

²⁶⁵ Hvis det noen gang var en tid da mennesket skulle tale er det nå. Avslutter, om bare de neste få minuttene hvis dere bare kan holde ut noen få minutter til. Jeg har noen flere ting nedskrevet her, noen Skriftsteder jeg ønsker å komme til.

²⁶⁶ Peter ropte ikke da han fant en mann som hadde tro nok til å bli helbredet som lå ved porten som ble kalt Den fagre. Han bøyde seg ikke ned og hadde en helaftens bønn, og eller en heldags bønn, en stor, lang bønn og sa: “Herre, jeg ber Deg nå om at Du må hjelpe denne stakkars lamme mannen. Jeg ser at han har tro. Jeg vet at han er en troende. Og jeg har spurt ham, og han—han . . . Jeg—jeg—jeg . . . Han sa han hadde tro, han ville tro det jeg fortalte ham. Og jeg har fortalt ham om . . . om hva Du gjorde, og jeg—jeg bare tenker nå, Herre at—at . . . Kan Du gi meg et SÅ SIER HERREN for ham?”

²⁶⁷ Nei, han visste at han var salvet apostel. Han visste at Jesus Kristus hadde utsendt ham. “Helbred de syke, oppreis de døde, rens de spedalske, kast ut djevler. For intet har dere fått det, for intet skal dere gi det.” Han sa: “Peter, gå og gjør det!” Han trengte ikke å be igjennom. Han var utsendt.

²⁶⁸ Hva sa han? Han sa: “I Jesu Kristi Navn!” Han talte Jesu Kristi Navn, og mannen bare lå der. Og han tok han opp ved hånden og sa: “Stå opp på dine føtter!” Og han holdt ham der inntil ankelbena hans fikk styrke, og han begynte å gå. Hvorfor? Han hadde ikke et helaftens bønnemøte. Han ropte ikke ut til Gud. Han visste for sikkert fra Jesu Kristi lepper at han var salvet for dette arbeidet. Ja. Han talte og reiste ham opp for han visste at han var salvet apostel for den hensikten.

²⁶⁹ Folket som lå i skyggen hans sa ikke: “Åh, kom, apostel Peter og rop over oss, og be troens bønn over oss til Gud.” Nei, nei, de sa ikke det. De visste at han var salvet og en stadfestet Guds apostel. Derfor sa de: “Bare la oss ligge i skyggen hans. Du trenger ikke å si et ord. Vi vet det. Vi tror det.” Livet inni dem! Apostelen kunne ikke komme til dem alle. Og de selv, de var en del av det.

²⁷⁰ Moses sa: “Det er ikke bare meg som drar. Vi drar alle sammen.” Vi har alle noe å gjøre. Vi må alle sammen bli salvet.

²⁷¹ Og de så apostelen stod der, og så ham helbrede den syke mannen og gjøre de tingene han gjorde. De visste at han ikke kunne komme til dem. Sa, de sa ikke: “Peter, kom og—og be, og vent nå inntil du får SÅ SIER HERREN, og kom å fortell meg. Se

hva Herren sier.” De sa: “Hvis vi bare kan ligge i skyggen hans, fordi akkurat den samme Gud som var i Jesus Kristus er i ham, og vi ser at de samme tingene skjer. Så de berørte kanten av Jesu kledning og lå i Hans skygge, og Jesus er i denne mannen. Hvis den skyggen kan reflektere på oss, vil vi bli helbredet.”

272 Og Bibelen sier at alle sammen ble helbredet. Ingen helaftens bønnemøter, og sa: “Herre, hvis jeg går og ligger i skyggen av denne apostelen?” Nei, de visste det. Lyset hadde truffet dem. Hjertene deres var fulle. Troen deres var sluppet fri. Amen. De trodde det. De hadde sett det. Paulus’ lommeørklær på samme måte.

Nå i avslutningen.

273 Jesus ropte ikke da de førte den sinnssyke gutten til Ham som hadde epilepsi og falt inn i ilden. Han sa ikke: “Far, Jeg er Din Sønn, og nå sendte Du meg hit for å gjøre *så-og-så*, og *så*. Kan Jeg helbrede denne gutten?” Han sa ikke det. Han sa: “Kom ut av ham, satan!” Han talte, og gutten ble gjort frisk.

274 Da Han møtte Legion med to tusen djevlere i seg, var det ikke Jesus som ropte. Det var djevlene som ropte: “Hvis Du kommer til å kaste oss ut,” åh, du, “la oss gå inn i den svineflokket.”

275 Jesus sa ikke: “Nå, Far er Jeg i stand til å gjøre dette?” Han sa: “Kom ut av ham,” og djevlene flyktet bort. Ja visst, Han visste at Han var Messias.

276 Ved graven til Lasarus, han hadde vært død fire dager. De sa: “Hvis Du hadde vært her, Herre, ville han ikke ha dødd.”

277 Han sa: “Jeg er oppstandelsen og Livet.” Amen! Ikke hvor, når eller hvordan. “Den som tror på Meg, skal leve om han enn dør.” Amen. Han visste Hvem Han var. Han visste hva Han var. Han visste at Han var Immanuel. Han visste at Han var oppstandelsen. Han visste at Han var Livet. Han visste at i Ham bodde Guddommens fylde legemlig. Han hadde sett det lille folket der, og Han hadde sett hva Gud hadde fortalt Ham da til å gjøre, og der var Han. Han gikk ned dit.

278 Han sa ikke: “Nå, vent, Jeg skal knele ned her. Alle dere knel ned og be.” Han sa: “Tror du at Jeg er i stand til å gjøre dette?” Amen. Han spurte om det.

279 Det var ikke Ham; det var dem. “Ja, Herre, jeg tror at Du er Guds Sønn som skulle komme til verden.” Åh, du! Der er Han identifisert. Noe er nødt til å skje.

280 “Lasarus, kom fram!” Han talte, og en død mann kom fram. Ikke: “Kan Jeg?” Han bare talte. Når troen ble møtt, skjedde det.

281 Han taler, Han talte, og de blinde så, de lamme gikk, de døve hørte, djevlere skrek og kom ut, de døde ble oppreist, alt mulig. Hvorfor? Han ba ikke igjennom. Han var salvet Messias. Han var Messias. Han visste at Han var det. Han kjente Sin stilling. Han visste hva Han var sendt for å gjøre. Han visste at Faderen hadde

identifisert Ham til å være Messias for de troende. Og når Han møtte den troende med tro, talte Han bare Ordet. Djevlene ble spredt. Ja, Sir. “Tal! Ikke rop. Tal!” Amen.

²⁸² Og Han kjente Sine Gud-gitte rettigheter, men vi gjør ikke det. Han visste hva Han var. Vi gjør ikke det.

²⁸³ Moses hadde glemte. Samson forstod. Andre forstod. Josva forstod. Moses glemte. Gud måtte gjøre ham oppmerksom på det. Han sa: “Hvorfor roper du til Meg? Jeg sendte deg for å gjøre jobben. Tal og gå videre mot målet ditt. Jeg fortalte deg at du ville komme til dette fjellet. Ta barna og led dem videre. Bare tal. Jeg bryr meg ikke om hva som er i veien din, flytt det ut av veien. Jeg gir deg autoritet til å gjøre det. Jeg talte . . . Du har talt fluer og lopper og skapelse og slikt som det. Nå, hva er det du roper til Meg om? Hvorfor kommer du til Meg og roper om disse tingene? Bare tal og se det flytte seg, det er alt.” Åh, du! Åh, hvor jeg elsker det!

²⁸⁴ Her, Jesus, alt som Han sa, Han bare talte Ordet, og det ble slik. Gud hadde fullkomment stadfestet Ham til å være Sin Sønn. “Dette er Min elskede Sønn som Jeg har velbehag i. Hør Ham.”

²⁸⁵ Følg med på Ham. Jeg liker dette. Hvor modig, hvor majestetisk Han stod foran kritikerne Sine. Amen. Han sa: “Ødelegg dette templet, og Jeg vil be Faderen og se hva Han gjør med det?” “Ødelegg dette templet, og Jeg vil reise det opp igjen på tre dager.” Ikke: “Jeg håper det; Jeg vil prøve på det.” “Jeg vil gjøre det!” Hvorfor? Skriften sa så.

²⁸⁶ Den samme Skriften som sa at Han ville reise opp Sitt legeme, gir oss autoriteten, Kraften. Amen! “I Mitt Navn skal de kaste ut djevler, de skal tale i nye tunger. Om de tar opp slanger eller drikker dødelige ting, vil det ikke skade dem; dersom de legger hendene sine på de syke, skal de bli friske.”

“Hvorfor rope til Meg? Tal, og gå fremover.” Åh, modig jeg . . .

“Ødelegg dette tempel, Jeg vil reise det opp igjen.” Åh!

²⁸⁷ Og husk nå, (vi avslutter), det var den samme Han. Det var Han som sa i Johannes 14:12, det . . . “Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger Jeg gjør.” Er det riktig? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Det var Han som sa så.

²⁸⁸ Det var Jesus i Markus 11:24 som sa: “Hvis dere sier til dette fjell,” ikke hvis dere ber til dette fjell. “Hvis dere sier til dette fjell: ‘flytt deg’, og ikke tviler i ditt hjerte, men tror at det du har sagt vil skje, kan du få det du har sagt.” Nå, du, hvis du bare sier det overmodig, vil det ikke skje. Men hvis noe i deg, det at du er—du er salvet for jobben og vet at det er Guds vilje å gjøre det og sier det, er det nødt til å skje. “Hvis dere . . .”

289 Det var Han som sa dette. “Dersom dere bor i Meg, og Mine Ord bor i dere, be om hva dere vil og det skal bli gitt dere.” Åh, du! Åh, du! Ser dere hva jeg mener? [Forsamlingen sier: “Amen.”]

290 Beklager dette, men det kommer bare opp i meg. Jeg er nødt til å si det. Det var Han som sa den dagen der oppe i skogen: “Du har ikke noe vilt.” Og Han skapte tre ekorn som stod der foran oss. Hva er det? Bare talte ordet, sa: “De vil være *der*, og *der* og *der*,” og der var de. Det var Han som gjorde det.

291 Charlie, Rodney, Det var Han der nede i Kentucky; og Nellie, Margie og resten av dere. Det var Han, den samme Gud som var der ute og talte til Moses og sa: “Hvorfor roper du til Meg? Tal ordet!” Det var Han som brakte dem til eksistens. Det er Han. Det er Ham. Åh, du!

292 Det var Han som ga visjonen for omtrent ett år siden som sa at vi ville dra over dit, og disse Syv Segl, og hvordan det ville bli et—et—et—et kraftig torden som ville sette det i gang, og de ville være i en pyramideform. Og der utga *Look* mag- . . . *Life* magasinet det, henger på veggen der inne. Det var Han som sa det.

293 Det var Han, den kvelden da jeg gikk nedover veien og fikk se den store mamba-slangen som var i ferd med å ta min broder. Og Han sa: “Du har gitt . . . blitt gitt Kraft til å binde den eller hvem som helst av de andre.” Det var Han som sa det.

294 Til min lille gråhårede kone som sitter bak der: Det var Han den morgenen som vekte meg opp der i rommet og stod i hjørnet og sa: “Frykt ikke for å gjøre noe eller dra noe sted eller si noe, for Jesu Kristi aldri-sviktede Nærvær er med deg hvor enn du går.”

295 Det var Han der borte i Sabino Canyon for omtrent tre måneder siden, da jeg ba, og lurte på hva som ville skje. Jeg stod der, og et sverd kom ned i hånden min, og sa: “Dette er Kongens Sverd.” Det var Han.

296 Det var Han som sa til meg: “Som Jeg var med Moses, slik vil Jeg sende deg.”

297 Det var Han som sa til meg for tretti år siden, nede ved elven der borte som en liten gutt. Stod der som en liten predikant ved elven for tretti år siden, stod der da det Lyset, den samme Ildstøtten, kom ned fra himmelen og stod der og sa: “Slik Jeg sendte Døperen Johannes som en forløper for Kristi første komme, skal ditt Budskap være en forløper for det Andre Kommet,” til hele verden. Hvordan kunne det skje, når min egen pastor lo og gjorde narr av det? Men det skjedde helt nøyaktig på den måten. Det var Han som sa det. Ja, sir!

298 Åh, hvordan det var Han som sa i profeti til visjonen: “Det skal skje.” Det var Han som sa: “Dersom noen iblant dere profeterer eller ser en visjon og forteller det og det skjer; så husk

at det ikke er ham, det er Meg. Jeg er med ham.” Åh, du! Hvor jeg kunne fortsette og si at det er Han, det er Han, det er Han!

²⁹⁹ Det var Han som kom ned, da jeg fortalte dem at Ildstøtten var der nede ved elven, og de kunne ikke tro det. Det var Han var nede blant, da den baptist-predikanten, foran tretti tusen mennesker den kvelden i Sam Houston Colosseum, da Herrens Engel lot det bli tatt et bilde av Seg, stod der. Det var Han, den samme i går i dag og for evig.

³⁰⁰ Det var Han som forutsa hvor disse tingene skulle skje. Det var Han som sa dette. Det var Han som gjorde disse tingene. Han er den samme i går i dag og for evig. Han har gjort alt helt nøyaktig slik Han sa Han ville gjøre det. Amen.

³⁰¹ Hvorfor skulle jeg vente? Gud har stadfestet Ordet. Det er Sannheten. La oss reise. La oss vandre. La oss fortsette Herrens vandring og legge til side all tvil, alle synder. Rens opp i huset, skur det rent.

³⁰² Slik som Junior Jacksons visjon sa, det var ikke noe annet igjen enn lamper; eller hans drøm, hvis han sitter her. Ikke noe annet igjen enn lamper, og de hadde gull-bånd rundt seg i drømmen som han ga meg her om kvelden. Åh, du!

³⁰³ Broder Collins, vær ikke bekymret for den fisken. Den var hvit. Du visste ganske enkelt ikke hvordan du skulle håndtere den.

³⁰⁴ Legg til side alt annet i motsetning til Det. Husk, dette er Sannheten, uansett hvor fanatisk Det virker og alt annet noen ganger. Beveg deg fremover med Det. Det er Den Hellige Ånd. Den samme Gud som reiste opp Jesus Kristus fra de døde, Den samme Ene som kan tale ting til eksistens, den samme Ene som levde på Moses' tid er den samme i dag.

³⁰⁵ Hans kall i denne siste tid, Han er stadfestet. “Som det var på Sodomas tid, slik skal det være i Menneskesønnens Komme.” Han har gjort . . . Det er Sodoma der nede. Det er en Billy Graham og en Oral Roberts der ute. Og Menigheten beveger seg videre ved de samme tegn som Han lovet, begge steder, og der er de. Det var Han som sa det.

³⁰⁶ Å Herre, gi meg mot er min bønn. Hjelp meg, Å Herre Gud.

Jeg må slutte her. Det begynner å bli sent.

³⁰⁷ “Hvorfor rope til Meg? Hvorfor roper dere til Meg når Jeg har stadfestet at Jeg er med dere? Har Jeg ikke helbredet deres syke,” ville Han sagt? “Har Jeg ikke fortalt dere ting som har skjedd helt nøyaktig? Deres pastor kan ikke gjøre det. Meg! Han kan ikke; han er en mann. Det er Meg, Herren,” det ville Han sagt. “Jeg er den Ene som gjorde dette. Jeg er den Ene som forteller ham disse tingene å si. Det er ikke ham. Det er Min Røst. Jeg er Den Ene som reiser opp deres døde når de faller ned. Jeg er Den Ene som

helbreder de syke. Jeg er Den Ene som forutsier disse tingene. Jeg er Den Ene som frelser. Jeg er Den Ene som ga løftet.”

³⁰⁸ Gud, gi meg mot til å ta det Ordets Sverd som Han plasserte i hånden min for omtrent tretti-tre år siden, og holde det og marsjere fremover til det Tredje Rykk er min bønn.

La oss bøye våre hoder.

³⁰⁹ Himmelske Far, det begynner å bli sent, men Ordet begynner å bli dyrebart. Idet vi ser det, Herre, gang på gang, Kristi aldri-sviktende Nærvær møter oss alltid. Hvor jeg takker Deg for Din godhet! Hvor Du har spart oss og vært . . . og velsignet oss, hvor vi takker Deg for det!

³¹⁰ Mens jeg holder disse lommetørklærne i hånden min, Herre, det er folk som har tro som tror Dette. Må enhver djevel, enhver sykdom vike bort fra disse menneskene. Og jeg befaler enhver ånd her inne som er ond og ikke av Gud, enhver sykdomsånd, alle sykdommer og lidelser. Vi er ikke her på grunn av et menneske som ville vært helt i orden, men vi er her på grunn av Evangeliet, det stadfestede Evangeliet.

³¹¹ Idet den mektige Ildstøtten beveger Seg fram og tilbake gjennom denne bygningen, den samme Ene som Gud kikket ned gjennom, og Rødehavet åpnet seg og Israel passerte gjennom. Men nå når Han ser et stenket med Blodet til Hans Egen Sønn, når barmhjertighet og nåde. Må vi være lydige. Må vi i dag slutte å si, rope ut. Må vi innse at Du har kalt oss til dette arbeidet. Dette er tiden. Jeg taler det i Jesu Kristi Navn, la enhver sykdom vike fra dette stedet.

³¹² Må enhver mann og kvinne som påkaller Jesu Kristi Navn, innvie sitt liv på nytt i dag. Jeg innvier mitt, Herre, på bønnens alter. Jeg legger meg selv ned, og skammer meg over meg selv og vender hodet mitt mot jorden der Du tok meg fra. Herre Gud, jeg skammer meg over min svakhet og min vantro. Tilgi det, Herre. Gi meg mot. Gi oss alle mot.

³¹³ Jeg føler som Moses, vi er alle på vår vei ut. Vi ønsker ikke å forlate én. Vi ønsker å ha alle sammen med, Herre. De er Dine. Jeg krever dem for Deg. Velsign dette folket i dag, Herre. Gi det. Og velsign meg med dem, Far, og Ditt Navn skal være priset. Din ære skal være Din. Gi oss denne Evige troen, Herre, idet vi innvier oss til Deg nå.

³¹⁴ Meg, over denne Bibelen og over denne plassen, gir jeg Deg mitt liv, Herre. Jeg stoler på ethvert løfte som Du har gitt. Jeg vet at de vil bli stadfestet. Jeg vet at de er Sannheten. Gi meg mot til å tale disse Ordene. Gi meg mot, Herre. Led meg i hva jeg skal gjøre og si. Jeg gir meg selv til Deg, med denne menigheten, sammen med den, Herre i Jesu Kristi Navn. Amen.

Min tro . . . opp til Deg,
 Du Golgatas Lam,
 Guddommelige Frelser;
 Hør meg nå mens jeg ber,
 Ta alle syndene mine bort,
 Å la meg fra denne dag
 Være fullstendig Din!

³¹⁵ La oss nå stå helt stille mens vi nynner den. [Broder Branham og forsamlingen begynner å nynne, *Min tro ser opp til Deg*—Red.]

. . . til Deg,
 Du Lam . . .

La oss bare løfte våre hender til Ham nå.

Å Frelser . . .

Innvie dere selv til Gud nå.

Hør meg nå mens jeg ber,
 Ta all min tvil bort,
 Å la meg fra denne dag
 Være fullstendig Din!

³¹⁶ Nå sammen med hendene våre løftet. [Forsamlingen gjentar denne bønningen etter broder Branham—Red.] Herre Jesus, jeg innvier meg nå til Deg, et liv i tjeneste, renere, mer tro roper jeg etter, slik at jeg kan bli en mer verdig tjener i mitt kommende liv enn jeg har vært i livet som har gått. Tilgi min vantro og gjenopprett oss tilbake til den Troen som en gang ble overgitt til de hellige. Jeg gir meg selv til Deg i Jesu Kristi Navn.

³¹⁷ Nå, mens vi bøyer våre hoder.

Mens livets mørke labyrint jeg går,
 Og sorg omkring meg spres,
 Vær Du min Guide;
 Byd at mørket skal bli til dag,
 Rens all min frykt bort,
 La meg heller aldri komme bort
 Fra Deg.

³¹⁸ Mens vi bøyer våre hoder nå. Føler dere at Budskapet denne formiddagen har gjort dere godt? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Gitt dere mot? [“Amen.”] Om dere vil, bare løft opp deres hender til Gud og si: “Gud, jeg takker Deg.” [“Gud, jeg takker Deg.”] Jeg har begge mine hender oppe, fordi jeg føler virkelig at det har—det har hjulpet meg. Det har gitt meg mot.

³¹⁹ Noen ting jeg sa trodde jeg ikke jeg skulle si, men det er allerede sagt. Det var en irettesettelse til meg. Jeg fant ikke meg selv på den veien jeg trodde jeg var, men jeg fant meg selv skyldig i å rope ut hele tiden istedenfor å tale.

³²⁰ Gud, hjelp meg fra denne stund av at jeg må være en mer innviet tjener.

321 Ikke bare meg ber jeg for. Jeg ber for dere også, at sammen som et Kristi Legeme, kalt ut fra verden som gjør seg rede for det lovede Land, at Gud må gi meg mot til å tale veien, gjøre veien tydelig slik at dere ikke vil gå glipp av stien. Jeg sier dere ved Guds nåde, jeg vil følge de Blodige fotsprene til Ham Som gikk i forveien for oss.

Og dette innviede kors vil jeg bære,
Inntil døden skal sette meg fri,
Og så reise Hjem, å bære en krone,
Det er en krone for meg.

322 Vi gir dette til Deg, Far, vår innvielse i Jesu Kristi Navn, Din Sønn. Amen.

323 [En broder begynner å tale i tunger. Tomt spor på lydbåndet—Red.]

324 Vi takker Herren for dette. Vandre et innviet liv. Overgi deg til vennlighet, ydmykhet. Vandre i Ånden. Vandre, snakk, kle dere, oppfør dere som kristne, ydmyke og vennlige. Ikke gå glipp av dette nå. Guds Røst taler gjennom Ordet, taler gjennom gaver. Idet én gave kommer, uttrykker en annen det, en ny gave kommer og uttrykker den samme tingen. Ser dere, det er så visst rett med Ordet og rett med tiden. Gud er med oss. Hvor vi takker Ham for det! Nå, hvis vår . . .

325 Med våre hoder bøyd, hvis vår søster vil gi oss en akkord på:

Ta Navnet Jesus med deg,
Som et skjold mot enhver snare;
Og når fristelser samler seg rundt deg,
Bare hvisk det hellige Navnet i bønn.

326 Bare, bare gjør det, tal Ordet og tal Hans Navn. La oss synge nå idet vi—idet vi avslutter.

Ta Navnet Jesus med deg,
Som et skjold . . . og av sorg;
Det vil gi deg glede og trøst,
Åh, ta det med overalt hvor du går.

Kjære Navn . . .

327 Nå, la oss håndhilse på hverandre og si: "Jeg vil be for deg, broder, og må du be for meg."

. . . Himmelen;
Kjære Navn, kjære Navn, Å hvor skjønt!
Jordens håp og glede . . .

328 Nå med våre hoder bøyd, la oss synge dette neste verset.

Ta Navnet Jesus med deg,
Som et skjold mot enhver snare;
Når fristelser samler seg rundt deg,
Hvisk det hellige Navnet i bønn.

Kjære Navn, kjære Navn; Å hvor skjønt! Å
hvor skjønt!

Jordens håp og Himmelens glede;

Kjære navn, Å hvor skjønt!

Jordens håp og Himmelens glede.

³²⁹ Med våre hoder bøyd nå og våre hjerter med det, med erkjennelsen av at Jesus sa: “Den som hører Mine Ord og tror på Ham som har sendt Meg, har evig Liv og skal ikke komme opp i Dommen, men har gått over fra døden til Livet.” Og vet at vi ved Guds nåde er i besittelse av det i vårt bryst; med en innvielse til Ham denne formiddagen, for at våre liv skal forandre seg fra denne dag av, at vi vil være mer positive i vår tankegang. Vi vil prøve å leve i en slik vennlighet og ydmykhet, at, og tro at det vi ber Gud om, vil Gud gi det til hver enkelt. Og vi vil ikke snakke ondt mot hverandre eller noe menneske. Vi skal be for våre fiender og elske dem, gjøre godt mot dem som gjør ondt mot oss. Gud er Dommeren av hvem som gjør rett og galt. Med det . . .

³³⁰ På dette grunnlaget og våre hoder bøyd, vil jeg spørre vår gode venn, broder Lee Vayle om han vil avskjedige forsamlingen med en bønn. Broder Vayle.

HVORFOR ROPE? TAL! NOR63-0714M
(Why Cry? Speak!)

Dette Budskapet av broder William Marrion Branham, som opprinnelig ble talt på engelsk søndag morgen, den 14. juli, 1963, i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org